POZNAŃSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 32 Poznań, dnia 25 sierpnia 1949 r.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY: Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

693

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 10 lipca 1949 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dn. 8 listopada 1947 r. w sprawie pasa drogi granicznej i strefy nadgranicznej na obszarze, ustalonym w § 3 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29. 5. 1946 r., w sprawie tymczasowego podziału administracyjnego Ziem Odzyskanych.

Na podstawie art. 108 p. 1a rozporządzenia Prezydenta R. P. o organizacji i zakresie działania władz adm. ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80, p. 555/36) oraz art. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. o granicach Państwa w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22. 1. 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 83/37) łącznie z §§ 1, 6 i 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 maja 1946 r., w sprawie powołania ekspozytur urzędów wojewódzkich na obszarze Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 178/46) po porozumieniu się z władzami wojskowymi oraz celnymi, zarządza się w rozporządzeniu z dnia 8. 11. 1947 r., w sprawie pasa drogi granicznej i strefy nadgranicznej (Poznański Dziennik Wojewódzki Nr 31/47, poz. 375) następujące zmiany:

§ 1. 1. § 2 tegoż rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie: „Linia wewnętrzna pasa drogi granicznej będzie oznaczona w terenie na całej swej przestrzeni za pomocą kopców ze ziemi o średnicy przy podstawie około 1 metra, a wysokości około 70 cm pokrytych darniną z umieszczonym na wierzchu pobielonym kamieniem, cegłą itp. Znaki te będą rozmieszczone w ten sposób, aby osoba stojąca na linii, łączącej dwa sąsiednie kopce, mogła dostrzec je gołym okiem (orientacyjna odległość między kopcami 300—500 m)".

2. W § 3 pkt. 2 skreśla się literę „g", a w jego miejsce wprowadza się ust. 3 z następującym brzmieniem: „w powiecie gorzowskim wlkp.:

a) administracyjny obszar miasta Kostrzyn.

3. W § 4 pkt. 1 i 2 otrzymuje jako pkt. 1 tegoż paragrafu następujące brzmienie:

„Linia strefy nadgranicznej winna być oznaczona w terenie na całej swej długości we wszystkich punktach, w których przecinają ją drogi (nawet polne), względnie inne szlaki komunikacyjne, tablicami z napisem: „Strefa nadgraniczna (białe litery na czerwonym tle). Wysokość tablicy będzie wynosić 40 cm., szerokość 60 cm i grubość około 2 cm. Tablice przymocowane będą 4 śrubami równo z wierzchołkiem słupów. W tym celu od wierzchołka słupów poczynione będą nacięcia o długości 40 cm. O ile odległość między dwoma kolejnymi punktami przecięcia linii z drogami przekracza 3 klm. należy pomiędzy punktami tymi dokonać oznaczenia tablicami również w innych miejscach z tym wyliczeniem, aby w żadnym przypadku odległość pomiędzy dwoma sąsiednimi punktami w których ustawiono znaki, nie przekraczała 3 klm.

Tablice winny być umieszczone w sposób widoczny dla ludności przede wszystkim na budynkach, drzewach itp., a dopiero gdyby w najbliższej odległości nie było odpowiedniego przedmiotu na umieszczenie tablicy, należy umocować ją na słupie drewnianym (orientacyjne wymiary 3 m × 17—20 cm × 17—20 cm).

Słupy będą wkopane w ziemię na głębokości 1 metra.

4. W § 4 pkt. 3 zmienia się na pkt. „2" tegoż paragrafu w brzmieniu niezmienionym.

§ 2. Niniejsza zmiana rozporządzenia wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda: w z. Jan Musiał, Wicewojewoda.
Kierownik Ekspoz. Urzędu Wojewódzkiego w Gorzowie Wlkp.

694

ORZECZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 31 lipca 1949 r., Nr AA. II. 5 a/18/49, w sprawie wywłaszczenia nieruchomości.

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 7 kwietnia 1948 r. o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 r. (Dz. Ust. Nr 30, poz. 138) łącznie z art. 27 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24 września 1934 o postępowaniu wywłaszczeniowym (Dz. Ust. Nr 86, poz. 776) w brzmieniu ustawy z dnia 30 marca 1939 (Dz. Ust. Nr 31, poz. 205), orzekam niniejszym wywłaszczenie gruntów zapisanych w księdze wieczystej Kalisz, Nr rep. hip. 56, parcela Nr 30, łącznej wielkości 304 m², łącznie budynków znajdujących się na nich, własności zapisanej Abrama i Sury Ryfki małż. Sztok oraz Heny-Ity Działowskiej, nieznanego miejsca pobytu i zamieszkania, na rzecz Skarbu Państwa — przedsiębiorstwa Polska Poczta, Telegraf i Telefon, niezbędnych na cele użyteczności publicznej.

Wywłaszczenie polega na stałym odjęciu prawa własności z dniem 9 maja 1945 r.

Przeciwko niniejszemu orzeczeniu służy stronom prawo wniesienia odwołania do Ministerstwa Administracji Publicznej w ciągu 14-tu dni licząc od dnia ogłoszenia niniejszego orzeczenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim za moim pośrednictwem.

Uzasadnienie:

Pismem z dnia 24 marca 1949 r., Nr AB. 214/49, Dyrekcja Okręg. Poczt i Telegrafów w Poznaniu przedłożyła jako strona wywłaszczająca, zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami, wniosek zatwierdzony przez Ministerstwo Poczt i Telegr. w Warszawie z dnia 30 marca 1949, Nr AL. 1100/49 o wszczęcie postępowania wywłaszczeniowego odnośnie gruntów wyżej wymienionych. W ślad za tym Wojewoda Poznański aktem z dnia 20 kwietnia 1949, Nr AA. II. 5 a/18/1/49, wszczął formalne postępowanie wywłaszczeniowe, przekazując sprawę po myśli art. 12—19 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym powiatowej władzy administracji ogólnej w Kaliszu. Na skutek przepisowego wyłożenia planu wywłaszczeniowego i t. d. w zainteresowanej gminie, żadnego wniosku ani sprzeciwu nie zgłoszono.

Zgodnie zatem z postanowieniem art. 22 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym z dnia 24 września 1934 r. (Dz. Ust. Nr 86, poz. 776) oraz art. 1, 4 pkt. 5 i 6 dekretu z dnia 7 kwietnia 1948 r. o wywłaszczeniu majątków na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 (Dz. Ust. Nr 20, poz. 138), należało orzec, jak w tenorze orzeczenia.

Za Wojewodę: Mgr H. Kurowska, w z. Naczelnika Wydz.

695

ORZECZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 13 sierpnia 1949 r. Nr AA II 5a/32/1/49 o wywłaszczeniu nieruchomości.

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 7. IV. 48 o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 (Dz. Ust. Nr 30, poz. 138) łącznie art. 22 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24. IX. 34 o postępowaniu wywłaszczeniowym (Dz. Ust. Nr 86, poz. 776) w brzmieniu ustawy z dnia 30. III. 39 (Dz. Ust. Nr 31, poz. 205) orzekam niniejszym wywłaszczenie gruntów na rzecz Skarbu Państwa — przedsiębiorstwa Polskie Koleje Państwowe, zajętych przez władze okupacyjne pod urządzenia kolejowe, mianowicie własności:

Bukowskiego Jana, Swinków t. 5 k. 159, parceli Nr 730/184 13 m^2,

Bukowskiego Walentego i żony Jadwigi, Swinków, t. 1 k. 14 parc. Nr 732/184, 110 m^2,

Preiss Władysława i żony Jadwigi z d. Tomczak, Swinków Rpt. ks. w. Nr 1108 dawniej t. 3 k. 120, parc. Nr 734/185 354 m^2,

Cieślińskiego Walentego i żony Władysławy z d. Nowak, Swinków, t. 1 k. 4, parceli Nr 736/186, 203 m^2,

Kurzawskiego Jana i żony Jadwigi z d. Brdyś, Swinków, t. 1 k. 21, parc. Nr 738/187 — 195 m^2,

Wygralak Antoni, Swinków, P. t. ks. w. T. I k. 483, dawniej t. 2 k. 100, parc. Nr 740/191 — 430 m^2,

Gąsiora Tomasza, Swinków, t. 2 k. 62, parceli Nr 742/191 — 295 m^2,

Majewskiego Władysława i żony Marii z d. Lis, Swinków, t. 2 k. 65, parc. Nr 744/193 i 750/203 — łącznie 320 m^2,

Wygralaka Józefa i żony Jadwigi z d. Krakowskiej, Swinków, t. 3 k. 107, parc. Nr 746/198 — 202 m^2,

Pauter Franciszka, Swinków, t. 2 k. 67, parc. Nr 748/199 — 217 m^2,

Nowaka Władysława i żony Cecylii z d. Klimek, Swinków, t. 2 k. 93, parc. Nr 752/215 — 133 m^2,

Nowaka Władysława i żony Cecylii z d. Klimek, Swinków, t. 2 k. 95, parc. Nr 754/215 — 363 m^2,

Nowaka Władysława i żony Cecylii z d. Klimek, Swinków, t. 2 k. 92, parc. Nr 756/215 — 190 m^2,

Nowaka Władysława i żony Cecylii z d. Klimek, Swinków, t. 2 k. 91, parc. Nr 758/215 — 122 m^2,

Nowaka Władysława i żony Cecylii z d. Klimek, Swinków, t. 3 k. 111, parc. Nr 760/216 — 211 m^2,

Gorzelanego Stanisława i żony Marii z d. Broda, Swinków, t. 3 k. 112, parc. Nr 762/216 — 73 m^2,

Wolnego Jana, Swinków, t. 2 k. 89, parc. Nr 764/216 i 766/216 — łącznie 1151 m^2.

Wywłaszczenie polega na odjęciu prawa własności z dniem 9 maja 1945 r.

Przeciwko niniejszemu orzeczeniu służy stronom prawo wniesienia odwołania do Ministerstwa Administracji Publicznej w ciągu 14-tu dni, licząc od dnia ogłoszenia niniejszego orzeczenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim za moim pośrednictwem.

U z a s a d n i e n i e.

Pismem z dnia 16. IV. 49 Nr Pr. G-I-95/49 przedłożyła Dyrekcja Okr. Kolei Państwowych w Poznaniu jako strona wywłaszczająca zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami, wniosek zatwierdzony przez Ministra Komunikacji w Warszawie w dn. 24. V. 49 o wszczęcie postępowania wywłaszczeniowego odnośnie gruntów wyżej wymienionych. W ślad za tym Wojewoda Poznański aktem z dnia 21. VI. 49 Nr AA, II 5a/32/1/49 wszczął formalne postępowanie wywłaszczeniowe, przekazując sprawę po myśli art. 12-19 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym powiatowej władzy administracji ogólnej w Krotoszynie. Na skutek wyłożenia planu wywłaszczeniowego itd. w zainteresowanej gminie tj. Zarządzie Gminnym w Krotoszynie w dn. od 8. VII. do 22. VII. 49 żaden sprzeciw wzgl. wniosek nie został złożony. Natomiast wszyscy właściciele wywłaszczanych gruntów podpisali umowę odpowiadającą postanowieniu art. 19 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym z dn. 24. IX. 34 r. (Dz. Ust. Nr 86, poz. 776).

Wobec powyższego, zgodnie z art. 20 pow. prawa wywł. orzeczenie o wywłaszczeniu wydaje się bez rozprawy wywłaszczeniowej.

Wojewoda, w z. M. Adamowicz, Wicewojewoda.

696

ORZECZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 13 sierpnia 1949 r. Nr AA II 5a/33/2/49 o wywłaszczeniu nieruchomości.

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 7. IV. 48 o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 (Dz. Ust. Nr 30, poz. 138) łącznie art. 22 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24. IX. 34 o postępowaniu wywłaszczeniowym (Dz. Ust. Nr 86, poz. 776) w brzmieniu ustawy z dnia 30. III. 39 (Dz. Ust. Nr 31, poz. 205) orzekam niniejszym wywłaszczenie gruntów na rzecz Skarbu Państwa — przedsiębiorstwa Polskie Koleje Państwowe, zajętych przez władze okupacyjne na cele kolejowe, mianowicie z nieruchomości:

Walter Katarzyny, zapis. w ks. wieczystej Krotoszyn Stary t. 2 k. 58, parc. Nr 123/19 o pow. 6 a 44 m^2.

Jandzińskiego Ignacego i Jandzińskiego Franciszka, Krotoszyn Stary, zapisanej w ks. wiecz. Rpt. k. w. Nr 1141, parc. Nr 125/16 o pow. 4 a 06 m^2,

Sieradzkiego Jana, zapisanej w ks. wiecz. Krotoszyn Stary, t. 2 k. 26, par. Nr 127/15 o pow 6 a 39 m^2,

Sieradzkiego Jana i żony Józefy z d. Chylewskiej, zapis. w ks. wieczystej Krotoszyn Stary, t. 1 k. 22, parc. Nr 129/14 o pow. 6 a 60 m^2,

Sieradzkiego Jana, zapis. w ks. wiecz. Krotoszyn Stary, t. 2 k. 25, parc. Nr 131/13 o pow. 3 a 46 m^2,

Żuraszka Ignacego i żony Wiktorii z d. Kmiecik, zapis. w ks. wieczystej Krotoszyn Stary, t. 1 k. 2, parc. Nr 133/13 o pow. 3 a 22 m^2,

Szymanowskiego Wallentego i żony Katarzyny z d. Rogackiej, zapis. w ks. wiecz. Krotoszyn Stary, t. 1 k. 1, parc. Nr 135/12 o pow. 6 a 82 m^2,

wszyscy zamieszkujący w Krotoszynie Starym, pow. Krotoszyn wzgl. w Poznaniu, przy ul. Grodziskej Nr 37/3 (spadkobiercy zmarłego Jana Sieradzkiego).

Wywłaszczenie polega na odjęciu prawa własności z dniem 9 maja 1945 r.

Przeciwko niniejszemu orzeczeniu służy stronom prawo wniesienia odwołania do Ministerstwa Administracji Publicznej w ciągu 14-tu dni, licząc od dnia ogłoszenia niniejszego orzeczenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim za moim pośrednictwem.

U z a s a d n i e n i e.

Pismem z dnia 11. IV. 49 Nr Pr G-I-88/49 przedłożyła Dyrekcja Okr. Kolei Państwowych w Poznaniu jako strona wywłaszczająca zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami, wniosek zatwierdzony przez Ministra Komunikacji w Warszawie w dn. 24. V. 49 o wszczęcie postępowania wywłaszczeniowego odnośnie gruntów wyżej wymienionych. W ślad za tym Wojewoda Poznański aktem z dnia 14. VI. 49 Nr AA. II 5a/33/1/49 wszczął formalne postępowanie wywłaszczeniowe, przekazując sprawę po myśli art. 12-19 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym powiatowej władzy administracji ogólnej w Krotoszynie. Na skutek wyłożenia planu wywłaszczeniowego wraz z załącznikami w zainteresowanej gminie tj. Zarządzie Miejskim w Krotoszynie w dn. od 13. VII. do 28. VII. 1949 r. żaden sprzeciw wzgl. wniosek nie został zgłoszony. Natomiast właściciele wywłaszczanych gruntów mianowicie ob. ob. Jandziński Franciszek, Walter Katarzyna, Żuraszek Ignacy i żona Wiktoria z d. Kmiecik oraz Szymanowski Walenty i żona Katarzyna z d. Rogacka, podpisali umowę odpowiadającą postanowieniu art. 19 prawa wywłaszczeniowego z dn. 24. IX. 34 r. (Dz. Ust. 86 poz. 776). Soadkobiercy zmarłego Jana Sieradzkiego umowy nie podpisali, jednakowoż formalnego sprzeciwu przeciwko wszczęciu postępowania wywłaszczeniowego w terminie ustawowym nie wnieśli.

Wobec powyższego, zgodnie z postanowieniem art. 20 pow. prawa wywł. orzeczenie o wywłaszczeniu wydaje się bez rozprawy wywłaszczeniowej.

Wojewoda w z. M. Adamowicz, Wicewojewoda

697

ORZECZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 19 sierpnia 1949 r. Nr AA. II 5a/43/4/49 o wywłaszczeniu nieruchomości.

Na podstawie art. 1 dekretu z dn. 7. IV. 48 o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie

wojny 1939—1945 r. (Dz. Ust. Nr 30, poz. 138) łącznie art. 19, 20 i 22 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 24. IX. 34 r. o postępowaniu wywłaszczeniowym (Dz. Ust. Nr 86, poz. 776) w brzmieniu ustawy z dn. 30. III. 39 r. (Dz. Ust. Nr 31, poz. 205) orzekam niniejszym wywłaszczenie gruntów wykazanych w rejestrze pomiarowym Starostwa Powiatowego w Koninie z dn. 7. XII. 48 r. Nr ks. zam. 20 łącznej wielkości 564 m² własności zapisanej:

1. Zabierek Kazimierz z gruntu tabel. osada Nr 21 wsi Święte wielkości 24 m²,
2. Zabierek Roch, z gruntu tabel. osada Nr 22 wsi Święte — wielkości 152 m²,
3. Kamiński Edward z gruntu tabel. osada Nr 23 wsi Święte — wielkości 274 m²,
4. Radeccy Władysław i Anna małż. z gruntu tabel. osada Nr 24 wsi Święte — wielkości 114 m²,

na rzecz Skarbu Państwa — przedsiębiorstwa Polskie Koleje Państwowe Łódź, zajętych przez niem. władze okupacyjne pod urządzenia kolejowe linie Warszawa—Poznań, szlak Kramsk—Potrzyków, km 114,7.

Wywłaszczenie polega na odjęciu prawa własności z dniem 9 maja 1945 r.

Przeciwko niniejszemu orzeczeniu służy stronom prawo wniesienia odwołania do Ministerstwa Administracji Publicznej w ciągu 14-tu dni licząc od dnia ogłoszenia niniejszego orzeczenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim za moim pośrednictwem.

Uzasadnienie.

Pismem z dn. 5. IV. 49 Nr Pr.-G-I-04/19/49 przedłożyła Dyrekcja Okr. Kolei Państwowych w Łodzi jako strona wywłaszczająca zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami, wniosek zatwierdzony przez Ministra Komunikacji w dn. 24. V. 1949 r. o wszczęcie postępowania wywłaszczeniowego odnośnie gruntów wyżej wymienionych. W ślad za tym, Wojewoda Poznański aktem z dn. 30. VI. 49 Nr AA. II 5a/43/1/49 zgodnie z art. 12 § 1 i 2 wszczął formalne postępowanie wywłaszczeniowe, przekazując równocześnie sprawę po myśli art. 13—19 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym powiatowej władzy administracji ogólnej w Koninie. Na skutek wyłożenia planu wywłaszczeniowego w odnośnej gromadzie w dn. od 15 do 28. VII. 49 r. właściciele nieruchomości oraz wywłaszczający zawarli umowę odpowiadającą postanowieniu art. 19 prawa o postęp. wywłaszczeniowym z 1934 r. Wobec powyższego oraz z uwagi na to, że inne wnioski wzgl. sprzeciwy w terminie ustawowym nie wpłynęły, orzeczenie o wywłaszczeniu wydaje się bez rozprawy wywłaszczeniowej (art. 20 prawa o post. wywł.).

Wojewoda: w z. Marian Adamowicz, Wicewojewoda.

698

ZARZĄDZENIE

Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Warszawie z dnia 21 lipca 1949 r. o ogłoszeniu trzynastego wykazu przedsiębiorstw, które podlegają przejęciu na własność Państwa.

Na podstawie § 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30. 1. 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (D. U. R. P. Nr 16, poz. 62) w brzmieniu rozp. Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. (D. U. R. P. Nr 29, poz. 212) zarządzam ogłoszenie trzynastego wykazu przedsiębiorstw podlegających na podstawie art. 3 ustawy z dnia 3. 1. 1946 r. (D. U. R. P. Nr 3, poz. 17) przejęciu na własność Państwa.

Przedsiębiorstwa objęte tym wykazem podlegają przejęciu na własność Państwa w całości wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem i wszelkimi prawami.

Niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstw, wymienionych w tym wykazie nie mają znaczenia, jeżeli z całości ogłoszenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Związki samorządowe, międzykomunalne, spółdzielnie albo związki spółdzielni mogą zgłosić do Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Warszawie (gmach przy Placu 3-ch Krzyży Nr 5, pokój Nr 429) swoje prawa do przedsiębiorstw, objętych wykazem a właściciele tych przedsiębiorstw mogą zgłosić do tej samej Komisji zarzuty, że przedsiębiorstwo nie podlega przejęciu na własność Państwa. W imieniu związków samorządu terytorialnego i związków międzykomunalnych oraz wszelkich innych instytucji, które w związku z wojną rozpoczętą w dniu 1 września 1939 r. zostały rozwiązane i utraciły faktyczną możność działania, mogą zgłaszać ich prawa wojewódzkie rady narodowe lub urzędy wojewódzkie a w imieniu spółdzielni centralny związek spółdzielczy.

Prawa lub zarzuty winny być zgłoszone w 30 dniowym terminie od daty ogłoszenia wykazu i poparte w miarę potrzeby dowodami.

Uprawnienia przysługujące na podstawie wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów z 30. 1. 1947 r. w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. właścicielowi przedsiębiorstwa, przysługują w razie jego nieobecności krewnym w linii prostej (zstępnym i wstępnym, również dzieciom nieślubnym) rodzeństwu, dzieciom rodzeństwa, małżonkowi, osobom sprawującym zarząd przedsiębiorstwa nieobecnego właściciela oraz udziałowcom i akcjonariuszom spółek handlowych.

Zastępca Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw: Dr J. Topiński.

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Warszawie z dnia 21 lipca 1949 r.

Wykaz Nr 13.

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	Przedmiot	Właściciel
1	„Powil" Poznańsko-Rudnicki eksport wikliniarsko koszykarski Sp. z o. o. Strzyżewo, Zbąszyń, woj. poznańskie, pow. Nowy Tomyśl	Przetwórstwo wikliny, skup i handel wikliny	jak rubr. 2

Zastępca Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw: Dr J. Topiński.

699

ZARZĄDZENIE

Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Warszawie z dnia 9 sierpnia 1949 r. o ogłoszeniu trzydziestego dziewiątego wykazu przedsiębiorstw, które podlegają przejęciu na własność Państwa.

Na podstawie § 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30. 1. 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (D. U. R. P. Nr 16, poz. 62) w brzmieniu rozp. Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. (D. U. R. P. Nr 29, poz. 212) zarządzam ogłoszenie trzydziestego dziewiątego wykazu przedsiębiorstw podlegających na podstawie art. 3 ustawy z dnia 3. 1. 1946 r. (D. U. R. P. Nr 3 poz. 17) przejęciu na własność Państwa.

Przedsiębiorstwa objęte tym wykazem podlegają przejęciu na własność Państwa w całości wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem i wszelkimi prawami.

Niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstw, wymienionych w tym wykazie nie mają znaczenia, jeżeli z całości ogłoszenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Związki samorządowe, międzykomunalne, spółdzielnie albo związki spółdzielni mogą zgłosić do Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Warszawie (gmach przy Placu 3-ch Krzyży Nr 5, pokój Nr 429) swoje prawa do przedsiębiorstw, objętych wykazem a właściciele tych przedsiębiorstw mogą zgłosić do tej samej Komisji zarzuty, że przedsiębiorstwo nie podlega przejęciu na własność Państwa. W imieniu związków samorządu terytorialnego i związków międzykomunalnych oraz wszelkich innych instytucji, które w związku z wojną rozpoczętą w dniu 1 września 1939 r. zostały rozwiązane i utraciły faktyczną możność działania, mogą zgłaszać ich prawa wojewódzkie rady narodowe lub urzędy wojewódzkie a w imieniu spółdzielni centralny związek spółdzielczy.

Prawa lub zarzuty winny być zgłoszone w 30 dniowym terminie od daty ogłoszenia wykazu i poparte w miarę potrzeby dowodami.

Uprawnienia przysługujące na podstawie wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów z 30. 1. 1947 r. w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. właścicielowi przedsiębiorstwa, przysługują w razie jego nieobecności krewnym w linii prostej (zstępnym i wstępnym, również dzieciom nieślubnym) rodzeństwu, dzieciom rodzeństwa, małżonkowi, osobom sprawującym zarząd przedsiębiorstwa nieobecnego właściciela oraz udziałowcom i akcjonariuszom spółek handlowych.

Zastępca Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw: Dr J. Topiński.

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Warszawie z dnia 9 sierpnia 1949 r.

Wykaz Nr 39.

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	Przedmiot	Właściciel
1	Fabryka Maszyn i Pomp Inż. W. Kraupe — Leszno, ul. Narutowicza 19/20	Odlewnia Żeliwa — Warsztat mechaniczny	Inż. Wacław Kraupe

Zastępca Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw: Dr J. Topiński.

700

ZARZĄDZENIE

Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Warszawie z dnia 9 sierpnia 1949 r. o ogłoszeniu czterdziestego wykazu przedsiębiorstw, które przechodzą na własność Państwa.

Na podstawie § 24 rozp. Rady Ministrów z dnia 30. 1. 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (D. U. R. P. Nr 16, poz. 62) w brzmieniu rozp. Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. (D. U. R. P. Nr 29, poz. 212) zarządzam ogłoszenie czterdziestego wykazu przedsiębiorstw, przechodzących na własność Państwa na podstawie art. 2 ustawy z dnia 3. 1. 1946 r. (D. U. R. P. Nr 3, poz. 17).

Przedsiębiorstwa objęte tym wykazem przechodzą na własność Państwa w całości wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem i wszelkimi prawami. Niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstw, wymienionych w tym wykazie, nie mają znaczenia, jeżeli z całości ogłoszenia wynika, o jakie przedsiębiorstwa chodzi.

Związki samorządowe, międzykomunalne, spółdzielnie albo związki spółdzielni mogą zgłosić do Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Warszawie (gmach przy Placu 3-ch Krzyży Nr 5 pokój Nr 429) swoje prawa do przedsiębiorstw, objętych wykazem a właściciele tych przedsiębiorstw mogą zgłosić do tej samej Komisji zarzuty, że przedsiębiorstwo nie przechodzi na własność Państwa. W imieniu związków samorządu terytorialnego i związków międzykomunalnych oraz wszelkich innych instytucji, które w związku z wojną, rozpoczętą w dniu 1 września 1939 r. zostały rozwiązane i utraciły faktyczną możność działania, mogą zgłaszać ich prawa wojewódzkie rady narodowe lub urzędy wojewódzkie a w imieniu spółdzielni centralny związek spółdzielczy.

Prawa lub zarzuty winny być zgłoszone w 30-dniowym terminie od daty ogłoszenia wykazu i poparte w miarę potrzeby dowodami. Uprawnienia przysługujące na podstawie wymienionego rozp. Rady Ministrów z dnia 30. I. 1947 w brzmieniu rozp. Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. właścicielowi przedsiębiorstwa, przysługują w razie jego nieobecności krewnym w linii prostej (zstępnym i wstępnym, również dzieciom nieślubnym), rodzeństwu, dzieciom rodzeństwa, małżonkowi, osobom sprawującym zarząd przedsiębiorstwa nieobecnego właściciela oraz udziałowcom i akcjonariuszom spółek handlowych.

Zastępca Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw: Dr J. Topiński.

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Warszawie z dnia 9 sierpnia 1949 r.

WYKAZ Nr 40

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	Przedmiot	Właściciele
1	Fabryka Maszyn Blaszanych, Części Samochodowych w Ostrzeszowie, ul. Kilińska 33.	filtry powietrzne do silników spalinowych, podgrzewacze, chłodnie do samochodów.	

Zastępca Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw: Dr Jan Topiński.

701

KOMUNIKAT URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 17 sierpnia 1949 r. w sprawie udzielonych pozwoleń na zbiórki publiczne.

Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości zainteresowanych władz, że udzielił zezwolenia na zbiórkę publiczne:

1 Wojew Komitetowi Obchodu 150-lecia Urodzin Adama Mickiewicza w Poznaniu w dniu 16. 8. br. decyzją z dnia 5-go sierpnia 1949 r. Nr SP. S. V/46/49.

2. Towarzystwu Burs i Stypendiów Zarząd Wojewódzki w Poznaniu w czasie od dnia 10. 10. do dnia 18 10. 1949 r. decyzją z dnia 5 sierpnia 1949 r. Nr SP. S. V/45/49.

3. Zarządowi Okręgowemu Komitetu Radiofonizacji Kraju w Poznaniu, Berwińskiego w czasie od dnia 24. 10. do dnia 31. 10. 1949 r decyzją z dnia 17 sierpnia 1949 r. Nr SP. S. V. 48/49.

4. Dyrekcji Okręgowej Ligi Lotniczej w Poznaniu, ul. Wały Jana III 12/11 w czasie od dnia 1. 10. do dnia 31. 12 1949 r. na listy ofiar, decyzją z dnia 18 sierpnia 1949 r. Nr SP. S V/47/49.

Powyższe zbiórki publiczne odbędą się na terenie województwa poznańskiego, łącznie z powiatami Ziemi Lubuskiej.

Przy przeprowadzeniu tychże zbiórek zachowane być winny przepisy ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o zbiórkach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 162) oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 lipca 1934 r o sposobach przeprowadzenia zbiórek publicznych oraz kontroli nad tymi zbiórkami (Dz. U. R. P. Nr 69, poz. 638).

Za Wojewodę: Chmielewski, w z. Naczelnika Wydz.

702

OKÓLNIK NR 10 WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 11 sierpnia 1949 r. Nr SP. O. I. 1-4/49 w sprawie zabezpieczenia zbiorów żniwnych przed pożarami.

Do wszystkich Ob. Ob. Starostów Powiatowych.

Okólnikiem Nr 48 z dnia 16. VIII. 1948 r. Nr SP. Poż. I. 1—4/48, ogłoszonym w Pozn. Dzien. Wojew. Nr 28 z 1948 r. poz. 436 zarządziłem powołanie wart dla ochrony zbiorów żniwnych w stogach, stodołach i magazynach przed pożarami. Moc obowiązującą tego okólnika rozciągam również na rok 1949 z tym, że termin dla pełnienia wart kończy się zasadniczo 31. X. 1949 r.

Stwierdziłem, że postanowienia pisma okólnego Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego z 30 maja 49 r. Nr SP. O. 4d/52/49 w sprawie zabezpieczenia płodów rolnych przed pożarami (Poznański Dzien. Wojew. Nr 22 z 1949 r., poz. 504) nie są przestrzegane w niektórych powiatach. Zwracam wobec tego specjalną uwagę na w. w. pismo okólne z poleceniem przypomnienia gminnym i gromadzkim komisjom przeciwpożarowym ścisłego dopilnowania, aby akcja ustawiania stogów, magazynowania wzgl. młócenia zbiorów odbywała się zgodnie z przepisami mego rozporządzenia z 30. XI. 1946 r. o zapobieganiu pożarom (Poznański Dziennik Wojew. z 1946 r. Nr 32, poz. 321).

Wszelkie uchybienia należy przykładnie karać.

Oczekuję rozwinięcia pełnej akcji prewencyjnej celem należytego zabezpieczenia zbiorów żniwnych oraz usprawnienia akcji przeciwpożarowej na wszystkich odcinkach życia gospodarczego.

Wojewoda: w z. (—) Marian Adamowicz, Wicewojewoda.

703

PISMO OKÓLNE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 8 sierpnia 1949 r. Nr Wet. II 3d-73/49 w sprawie ochronnego szczepienia psów przeciw wściekliźnie.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych.

Na zasadzie art. 2 i 4 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. 8 1927 r o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Ref. Rol. z dnia 20. 10. 1948 r. w sprawie ochronnego szczepienia psów przeciw wściekliźnie (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 405), oraz zarządzenia tegoż Ministerstwa z dnia 1 lipca 1949 r. Nr W. Z. III-4/52 — zarządzam, co następuje:

§ 1. Wszystkie psy w wieku ponad 3 miesiące — począwszy od 1 września do 1 grudnia 1949 r — podlegają szczepieniu ochronnemu przeciw wściekliźnie przy zastosowaniu instrukcji Ministerstwa Rolnictwa i Ref Rol. z dnia 4 czerwca 1949 r. Nr W. Z. III-4/52 — ogłoszonej przy tut. piśmie z dnia 5. 7. 1949. Nr Wet. II-3d-73/49

§ 2. Ob. Ob. Starostowie (Prezydenci) wyznaczą odpowiednie terminy i miejsca zbiórki (spędu) psów.

§ 3. Szczepienie psów przeprowadzają państwowi lekarze wet. oraz lekarze wet. przezemnie upoważnieni do tej czynności.

§ 4 Wszystkie psy wprowadzone na teren tut. województwa — niezaopatrzone w zaświadczenia o dokonanym szcze-

pieniu — oraz psy dorastające tj. te, które osiągną wiek 3 miesięcy — podlegają w 1949 r. szczepieniu przeciw wściekliźnie. W tym celu Ob. Ob. Starostowie (Prezydenci) — z chwilą ukończenia masowego szczepienia psów — wyznaczą w powiecie odpowiednie miejsca i dni zbiórki psów — do dodatkowego szczepienia.

§ 5. Koszt szczepienia jednego psa wynosi:
1. w gminach miejskich — 300,— zł,
2. w gminach wiejskich — 100,— zł.

§ 6 Przekroczenia niniejszego zarządzenia będą karane na zasadzie przytoczonego na wstępie rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. 8. 1927 r. — oraz zgodnie z dekretem z dnia 27. 4. 1948 r. o podwyższeniu grzywien i kar pieniężnych, kar porządkowych oraz nawiązek (Dz. U. R P. Nr 24, poz. 161) — aresztem do jednego miesiąca i grzywną do 50.000,— zł lub jedną z tych kar.

§ 7. Zarządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

Wojewoda: w z. Mgr Bertold Edward, Wicewojewoda

704
PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO
z dnia 15 sierpnia 1949 r. Nr Wet. IV/1-e-83/49 dot. taryfy opłat za użycie środków lokomocji.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów miast wydzielonych.

W ślad za tut. pismem okólnym z dnia 16 lipca 1949 r. Nr Wet. IV/1-e-83/49 — w sprawie wymienionej w nagłówku (Poznański Dziennik Wojewódzki Nr 29 z dnia 25 lipca 1949 r.) Urząd Wojewódzki, zgodnie z zarządzeniem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 5 sierpnia 1949 r. Nr W. A. L. I-1/10 — powiadamia, że stawki opłat, podane w wyżej wymienionym piśmie okólnym — obowiązują wtedy, gdy używany środek lokomocji stanowi własność zakładu leczniczego dla zwierząt, a pobrana suma wpływa do kasy Państwowej Lecznicy i zostanie przekazana do właściwego Urzędu Skarbowego na dochód Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych Dz. II, § 24

W wypadku używania środka lokomocji własności prywatnej personelu obowiązuje rozporządzenie Ministerstwa Administracji publicznej z dnia 13. 11. 1947 r. L. dz. I. O. B. 10 789 (Dz. Urz. Min. A. Nr 30) oraz pkt. 3 zarządzenia Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 25 czerwca 1949 r. L. dz. O. B. 1/381/1 (Dz. Urz. M. A. Nr 30 z dnia 7. 7. 1949 r., poz. 197.

W zastosowaniu powyższego zarządzenia personel, używający własny środek lokomocji do podróży służbowej likwiduje zwrot kosztów przez kwit leczniczy według obowiązujących stawek, wypłacając właścicielowi środka mechanicznego tylko koszty zużytych materiałów pędnych. Należności te należy obliczyć wg ilości przejechanych kilometrów po normach ustalonych zarządzeniem M. A. P. z dnia 22. IV. 1948 r. Nr X. O. B. 3466/3/48

Za Wojewodę: (—) Dr Krygicz, Naczelnik Wydziału.

705
PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO
z dnia 20 sierpnia 1949 r. Nr SG. I 2/82/49 w sprawie planowania prac pomiarowych.

Do wszystkich Ob. Ob. Starostów Pow., Prezydentów Miast, Burmistrzów i Wójtów.

Państwowe Przedsiębiorstwo Miernicze będzie miało w r. 1950 znacznie większy zakres pracy niż w latach ubiegłych i stąd, celem uniknięcia trudności, jakie mogą powstać przy realizacji Planu Inwestycyjnego na rok 1950, zachodzi konieczność racjonalnego opracowania planu prac mierniczych.

W związku z powyższym Urząd Wojewódzki poleca zainteresowanym uczestnikom Planu Inwestycyjnego na rok 1950 (na odcinku gospodarki komunalnej) zgłosić potrzeby w dziedzinie prac pomiarowych na rok 1950 i nawiązać łączność z właściwym terenowo oddziałem Państwowego Przedsiębiorstwa Mierniczego, posiadającym swoją siedzibę w Poznaniu, ul. Walki Młodych 14.

Na żądanie inwestorów Państwowe Przedsiębiorstwo Miernicze opracuje i uzgodni z właściwymi władzami program prac, warunki oraz kosztorysy robót mierniczych.

Za Wojewodę: Mgr St. Maciejewski, Nacz. Wydz. Samorząd.

706
PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO
z dnia 19 sierpnia 1949 r. Nr KOg 62/119/49 w sprawie trybu wzywania osób nie będących wykonawcami narodowych planów gospodarczych do przekazywania nieruchomości niezbędnych do realizacji tychże planów.

Do wszystkich
Powiatowych Zarządów Drogowych i Państw. Kier. Budowy Mostów w Krośnie n/O.

Na podstawie zarządzenia Min Kom. Dep. Organizacyjno-Prawny Nr OP. — 4/74/49 z dnia 26. 7. 49 r. Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości i stosowania poniższy odpis zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 25. 6. 1949 r. w sprawie trybu wzywania osób nie będących wykonawcami narodowych planów gospodarczych do przekazywania nieruchomości niezbędnych do realizacji tychże planów.

Za Wojewodę: Inż. Karol Mackiewicz, Nacz Wydz.

*

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego
Biuro Prawne
Znak BP/I/2/4747/49 18.

Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego
z dnia 25 maja 1949 r
w sprawie trybu wzywania osób nie będących wykonawcami narodowych planów gospodarczych do przekazywania nieruchomości niezbędnych dla realizacji tychże planów.

Na podstawie art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 25 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P Nr 27, poz. 197), zarządzam co następuje:

§ 1. Wykonawcy narodowych planów gospodarczych, którzy uzyskali zezwolenie na nabycie nieruchomości, przewidziane w art. 5 dekretu z dnia 25 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 197) obowiązani są wezwać właściciela nieruchomości określonej w tym zezwoleniu, aby w terminie 15 dni od daty doręczenia wezwania zawarł umowę wymienioną w wezwaniu zgodnie z § 2.

§ 2. 1) W przypadku, gdy zezwolenie na nabycie obejmuje nieruchomość stanowiącą gospodarstwo rolne lub ogrodnicze, warsztat rzemieślniczy bądź jedną działkę właściciela z domem jednorodzinnym lub dwurodzinnym, bądź też przeznaczoną pod budowę takiego domu, wezwanie powinno zawierać wyrażenie gotowości wykonawcy narodowych planów gospodarczych zawarcia umowy o przejęcie te, nieruchomości w zamian za nieruchomość zamienną, bądź też — jeżeli właściciel tego sobie życzy — umowy o kupno za cenę określoną przez wykonawcę narodowych planów gospodarczych, zgodnie z zasadami art. 28 wspomnianego wyżej dekretu, zatwierdzoną przez władzę naczelną wykonawcy planów i na warunkach ustalonych przez tę władzę.

2) W przypadku gdy zezwolenie na nabycie obejmuje nieruchomość inną niż określona w ust 1), wezwanie powinno zawierać wyrażenie gotowości wykonawcy narodowych planów gospodarczych zawarcia umowy o kupno za cenę określoną przez wykonawcę narodowych planów gospodarczych, zgodnie z zasadami art. 28 wspomnianego wyżej dekretu zatwierdzoną przez władzę naczelną wykonawcy planów i na warunkach ustalonych przez tę władzę. Wykonawca planów może przy tym w wezwaniu wyrazić gotowość zawarcia jeżeli właściciel tego sobie życzy — umowy o przekazanie tej nieruchomości w zamian za nieruchomość zamienną.

§ 3. Osobę właściciela nieruchomości ustala się na podstawie świadectwa z księgi wieczystej lub zbioru dokumentów, a w braku tych danych na podstawie zaświadczenia zarządu gminnego (miejskiego) miejsca położenia nieruchomości. Miejsce zamieszkania właściciela lub jego ustawowego przedstawiciela, o ile nie jest znane wzywającemu, ustala się na podstawie zaświadczenia tegoż zarządu gminnego (miejskiego).

§ 4. 1) Wezwanie wysyła się pocztą, przesyłką poleconą, za zwrotem poświadczenia odbioru pod adresem właściciela nieruchomości lub jego ustawowego przedstawiciela, ustalonym zgodnie z przepisem § 3.

2) W przypadku, gdy zarząd gminny (miejski) miejsca położenia nieruchomości stwierdzi, że miejsce zamieszkania w kraju właściciela nieruchomości lub jego ustawowego przedstawiciela nie jest wiadome, wezwanie wysyła się do ostatniego miejsca zamieszkania, uwidocznionego w księdze wieczystej lub w zbiorze dokumentów i zgłasza się przez wywieszenie wezwania na tablicy ogłoszeń zarządu gminnego (miejskiego) miejsca położenia nieruchomości

3) W przypadku, gdy nieruchomość stanowi mienie opuszczone w rozumieniu art. 1 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o mieniu opuszczonym i poniemieckim (Dz U R. P. Nr 13, poz. 81), wezwań nie wysyła się.

§ 5. Jeżeli nieruchomość stanowi własność kilku osób, do każdej z nich wysyła się jednobrzmiące wezwanie.

§ 6. 1) Wezwanie winno zawierać:
a) oznaczenie wzywającego wykonawcy planu (§ 1) z podaniem jego siedziby i adresu;
b) wskazanie wzywanego właściciela nieruchomości;
c) powołanie się na zezwolenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na nabycie nieruchomości;
d) określenie nieruchomości lub jej części z oznaczeniem co najmniej w przybliżeniu jej powierzchni i granic;

e) wyrażenie gotowości zawarcia umowy zgodnie z § 2;
f) wezwanie właściciela nieruchomości do zawarcia umowy (§ 1) w terminie 15 dni od daty doręczenia wezwania.

2) W wezwaniu winny być w miarę możności, określone szczegóły dotyczące warunków umowy.

§ 7. O ile w ciągu 15 dni od daty doręczenia wezwania, a w przypadkach określonych w § 4 ust 2) od daty ogłoszenia na tablicy ogłoszeń zarządu gminnego (miejskiego) miejsca położenia nieruchomości z jakichkolwiek przyczyn nie zostanie zawarta umowa (§ 2) albo umowa przedwstępna w przedmiocie sprzedaży lub zamiany nieruchomości, może wnieść wszczęcie postępowania wywłaszczeniowego.

§ 8. Dowodem wykonania czynności przewidzianych w art. 7 wspomnianego wyżej dekretu są:

1) potwierdzenie doręczenia wezwań (§ 4 ust 1) lub zaświadczenie zarządu gminnego (miejskiego) o dokonaniu ogłoszeń (§ 4 ust. 2), a w przypadku określonym w § 4 ust. 3) zaświadczenie Rejonowego Urzędu Likwidacyjnego, że nieruchomość stanowi mienie opuszczone,

2) pisemne stwierdzenie wykonawcy narodowych planów gospodarczych, że umowa nie została zawarta (§ 7).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 25 maja 1949 r.

Przewodniczący Państw. Komisji Planowania Gospod.: St. Jędrychowski, Minister.

707

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 12 sierpnia 1949 r. Nr Z I. I. 6/711/49 dot. pokrywania kosztów szpitalnych.

Do wszystkich Starostw Powiatowych i Zarządów Miejskich miast wydzielonych.

Urząd Wojewódzki zwraca uwagę na pismo okólne Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 13 lipca 1949 r. Nr L. SA. 0-1910 o pokrywaniu zaległych kosztów szpitalnych (Dz. Urz. Min. A. P. Nr 33, poz. 219) i poleca, aby Lekarze Powiatowi w razie stwierdzenia zalegania związków samorządowych z opłatami za leczenie w szpitalach bezzwłocznie interweniowali z powołaniem się na w/w. pismo okólne Min. Administracji Publicznej. Należy również dopilnować, aby nie miało miejsca uszczuplanie należności szpitalom z powodu zaległości Związków Samorządowych wobec Ubezpieczalni Społecznych tytułem składek ubezpieczeniowych.

W wypadku nieskuteczności tych interwencji należy powiadomić o tym Urząd Wojewódzki (Wydział Zdrowia).

Za Wojewodę: Dr J. Zaroski, Nacz. Wydziału Zdrowia.

708

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 11 sierpnia 1949 r. Nr Odb. O. A. I. 1a/778-49 w sprawie przesunięcia terminu rozpoczynania robót na podstawie dokumentacji uproszczonej (częściowej).

Do wszystkich Powiatowych Związków Samorządowych oraz Zarządów miast wydzielonych.

Ministerstwo Budownictwa zarządzeniem z dnia 3. 8. 49 r. L. dz. D. III/5r/2178/49 przesunęło ostateczny termin uprawniający inwestorów do rozpoczynania właściwych robót budowlanych bez pełnej dokumentacji technicznej (pkt. 3 instrukcji 4K - L. dz. III/1031/DW/2/49), z dnia 1 lipca 1949 r. na dzień 1 września 1949 r.

Za Wojewodę: r. Cz. Dźwikowski, w z. Nacz. Wydz. Bud.

709

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 11 sierpnia 1949 r. Nr Odb. O. A. I. 1a/785-49 dot. zakazu stosowania futryn i drzwi stolarskich w pomieszczeniach piwnicznych.

Do wszystkich Starostw Powiatowych, oraz Zarządów Miejskich miast wydzielonych.

Poniższe zarządzenie Ministerstwa Budownictwa z dnia 27. 7. 49 r. podaje się do wiadomości i stosowania.

Za Wojewodę: r. Cz. Dźwikowski, w z. Nacz. Wydz. Bud.

*

Odpis

Warszawa, dnia 27 lipca 1949 r.

Ministerstwo Budownictwa
Departament Techniczny
L. dz. D. IV/2/874/49

Okólnik Nr 24

w sprawie zakazu stosowania futryn i drzwi stolarskich w pomieszczeniach piwnicznych.

Celem zaoszczędzenia drzewa w budownictwie Ministerstwo Budownictwa poleca:

1. Drzwi piwniczne należy wykonywać bez futryn wszędzie tam, gdzie grubość ścian pozwala na osadzenie haków bezpośrednio w murze.

2. Drzwi piwniczne należy wykonywać nie w robocie stolarskiej lecz w robocie ciesielskiej — zbijane na szpungi z desek lub łat.

V-Dyrektor Departamentu, M. Krajewski

710

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 12 sierpnia 1949 r. Nr Odb. O. A. I. 1a/499-49 dot. zleceń udzielanych Spółdzielniom Budowlanym.

Do wszystkich
Starostw Powiatowych, oraz Zarządów Miejskich miast wydzielonych.

Poniższe zarządzenie Ministerstwa Budownictwa z dnia 3. 8 1949 r. podaje się do wiadomości i stosowania.

Za Wojewodę: r. Cz. Dźwikowski, w z. Nacz. Wydz. Bud

*

MINISTERSTWO BUDOWNICTWA
Departament Planowania
L. dz D. III/2/1624/49
Dotyczy zleceń udzielanych Spółdzielniom Budowlanym.

Warszawa, dnia 3 sierpnia 1949 r.

Wobec zdarzających się wypadków zlecenia Spółdzielniom Budowlanym robót przekraczających 10 mil. złotych — Ministerstwo Budownictwa przypomina, że pismem z dnia 5 maja 1949 r. L. dz. III/2850/5/49 wyraźnie ustaliło ramy podziału robót według następujących zasad:

1. Centrala Rzemieślnicza. Centrala Spółdzielczo-Państwowa może otrzymywać roboty bezprzetargowe o wartości do 2 mil zł.

2. Spółdzielnie zrzeszone w Centrali Spółdzielni Pracy, upoważnione do bezprzetargowego otrzymania robót oraz Spółdzielcze Przedsiębiorstwa Budowlane zrzeszone w Centrali Spółdzielni Mieszkaniowych otrzymują bez przetargu roboty o wartości:

a) do 5 mil. złotych oraz
b) za każdorazowym zezwoleniem Wydziałów Budownictwa lub Dyrekcji Odbudowy (w wypadkach, gdy P. P. B. nie są w stanie podjąć się ich wykonania) do 10 mil. złotych.

W przypadkach, już rozpoczętych robót, których wartość przekracza przewidziane normy, należy na kontynuowanie ich bezwzględnie uzyskać zezwolenie Wojewódzkich Wydziałów Budownictwa.

Wszystkim Działom Bud. i D. O. poleca się ścisłe przestrzeganie podanych wyżej wytycznych.

Dyrektor Departamentu: Inż. K. Tyszka,

711

ZARZĄDZENIE NACZELNIKA OKRĘG. URZĘDU MIAR W POZNANIU z dnia 10 sierpnia 1949 r. w sprawie następczej legalizacji narzędzi mierniczych w 1949 r. w powiatach: nowotymskim, skwierzyńskim, wschowskim, ostrowskim, wrzesińskim i gostyńskim.

Na mocy art. 20 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. r. 1928 Nr 72 poz. 661) i art. 10 statutu urzędów miar (Dz. U. R. P. r. 1919 Nr 74, poz. 429) oraz w myśl art. 12 powołanego dekretu zarządzam w roku 1949 publiczne zbiórki legalizacyjne w powiatach: nowotomyskim, skwierzyńskim, wschowskim, ostrowskim, wrzesińskim i gostyńskim w celu następczej legalizacji narzędzi mierniczych według następującego planu:

I. w powiecie nowotomyskim:

1. Granowo od dnia 30. 9. do dnia 3. 10. br. — dla gminy Granowo.
2. Grodzisk od dnia 5. 10. do dnia 14. 10. br. — dla miasta i gminy Grodzisk.
3. Opalenica od dnia 17. 10. do dnia 26. 10. br. — dla miasta i gminy Opalenica.
4. Buk od dnia 28. 10. do dnia 7. 11. br. — dla miasta i gminy Buk.
5. Lwówek od dnia 15. 10. do dnia 24. 10. br. — dla gminy Lwówek.
6. Bolewice od dnia 26. 10. do dnia 28. 10. br. — dla gminy Bolewice.
7. Nowy Tomyśl od dnia 31. 10. do dnia 11. 11. br. dla miasta i gminy Nowy Tomyśl.
8. Kuślin od dnia 14. 11. do dnia 17. 11. br. dla gminy Kuślin.
9. Miedzichowo od dnia 20. 9. do dnia 23. 9. br. dla gminy Miedzichowo.
10. Zbąszyń od dnia 26. 9. do dnia 7. 10. br. dla miasta i gminy Zbąszyń.

II. w powiecie skwierzyńskim:

1. Przytoczna od dnia 29. 8. do dnia 31. 8. br. — dla gminy Przytoczna i części gminy Skwierzyna.

2. Krobielewko od dnia 2. 9. do dnia 5. 9. br. — dla gminy Krobielewko.

3. Skwierzyna od dnia 7. 9. do dnia 12. 9. br. — dla miasta i reszty gminy Skwierzyna.

4. Bledzew od dnia 14. 9. do dnia 17. 9. br. — dla gminy Bledzew.

III. w powiecie wschowskim:

1. Łgin dnia 30. 9. br. — dla części gminy Wschowa-Północ.

2. Wschowa od dnia 3. 10. do dnia 11. 10. br. — dla miasta Wschowy i części gminy Wschowa-Północ.

3. Drzewce od dnia 13. 10. do dnia 14. 10. br. — dla części gminy Wschowa-Południe i reszty gminy Wschowa-Północ.

4. Konradowo od dnia 17. 10. do dnia 18. 10. br. — dla części gminy Wschowa-Południe.

5. Siedlnica od dnia 20. 10. do dnia 21. 10. br. — dla części gminy Wschowa-Południe.

6. Jędrzychowice od dnia 24. 10. do dnia 25. 10. br. — dla części gminy Wschowa-Południe.

7. Szlichtingowa od dnia 27. 10. do dnia 28. 10. br. — dla miasta Szlichtingowa i reszty gminy Wschowa-Południe.

IV. w powiecie ostrowskim:

1. Mikstat od dnia 7. 9. do dnia 9. 9. br. — dla miasta i gminy Mikstat.

2. Wielowieś od dnia 12. 9. do dnia 13. 9. br. — dla części gminy Sieroszewice.

3. Sieroszewice od dnia 15. 9. do dnia 16. 9. br. — dla reszty gminy Sieroszewice i gminy Wysocko.

4. Skalmierzyce-Nowe od dnia 19. 9. do dnia 23. 9. br. — dla gminy Skalmierzyce-Nowe i części gminy Czekanów.

5. Sobótka od dnia 26. 9. do dnia 28. 9. br. — dla gminy Sobótka.

6. Raszków od dnia 30. 9. do dnia 4. 10. br. — dla miasta i części gminy Raszków.

7. Daniszyn od dnia 6. 10. do dnia 7. 10. br. — dla części gminy Daniszyn.

8. Odolanów od dnia 10. 10. do dnia 14. 10. br. — dla miasta i gminy Odolanów.

9. Sośnie od dnia 17. 10. do dnia 19. 10. br. — dla gminy Sośnie.

10. Cieszyn od dnia 21. 10. do dnia 22. 10. br. — dla gminy Cieszyn i części gminy Czarnylas.

11. Czarny-Las od dnia 25. 10. do dnia 27. 10. br. — dla reszty gminy Czarny-Las.

12. Przygodzice od dnia 29. 10. do dnia 31. 10. br. — dla gminy Przygodzice.

13. Obwodowy Urząd Miar Ostrów Wlkp. dnia 2. 11. br. — dla gminy Wysocko Wielkie i reszty gminy Czekanów, Raszków i Daniszyn.

V. w powiecie wrzesińskim:

1. Marzenin od dnia 29. 8. do dnia 30. 8. br. — dla części gminy Września-Północ.

2. Września od dnia 5. 9. do dnia 8. 9. i od dnia 12. 9. do dnia 15. 9. br. — dla miasta Września i części gminy Września-Północ oraz Września-Południe.

3. Nowawieś od dnia 19. 9. do dnia 20. 9. br. — dla części gminy Września-Południe, Miłosław i Borzykowo.

4. Miłosław dnia 22. 9. i od dnia 26. 9. do dnia 29. 9. br. — dla miasta i reszty gminy Miłosław.

5. Kołaczkowo od dnia 3. 10. do dnia 4. 10. br. — dla części gminy Borzykowo.

6. Pyzdry miasto i gmina — legalizacja przeprowadzona w r. 1948 przez Obj. UM z Kalisza.

7. Ciążen-gmina — legalizacja przeprowadzona w roku 1948 przez Obj. UM z Kalisza.

8. Sokolniki od dnia 6. 10. do dnia 7. 10. br. — dla reszty gminy Borzykowo oraz części gminy Strzałkowo i Września-Południe.

9. Strzałkowo od dnia 10. 10. do dnia 14. 10. br. — dla miasta i części gminy Strzałkowo.

10. Węgierki od dnia 17. 10. do dnia 21. 10. br. — dla reszty gminy Września-Południe, Września-Północ i Strzałkowo.

VI. w powiecie gostyńskim:

1. Borek od dnia 29. 8. do dnia 3. 9. br. dla miasta i gminy Borek.

2. Piaski od dnia 6. 9. do dnia 9. 9. br. — dla części gminy Piaski.

3. Gostyń od dnia 12. 9. do dnia 24. 9. br. — dla miasta i gminy Gostyń oraz reszty gminy Piaski.

4. Łęka-Wielka dnia 27. 9. br. — dla części gminy Poniec.

5. Poniec od dnia 29. 9. do dnia 4. 10. br. — dla miasta i reszty gminy Poniec.

6. Krobia od dnia 6. 10. do dnia 13. 10. br. — dla miasta i gminy Krobia.

7. Pępowo od dnia 15. 10. do dnia 19. 10. br. — dla gminy Pępowo.

W myśl art. 20 dekretu o miarach, zarządy gminne obowiązane są:

1. Ogłosić o czasie i miejscu, w którym ma się odbywać zbiórka legalizacyjna dla danej gminy.

2. Dostarczyć dla czynności urzędowych bezpłatnie odpowiednich pomieszczeń.

3. Okazywać wszelką pomoc i współdziałanie urzędnikom legalizacyjnym przy pełnieniu przez nich czynności na terenie gminy.

Winni stosowania lub przechowywania w obrocie publicznym narzędzi mierniczych nielegalizowanych, nielegalnych i nierzetelnych będą karani w myśl. art. 23 dekretu o miarach i dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o podwyższeniu grzywien (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 161) grzywną do 50 000 złotych i aresztem do 6 tygodni lub jedną z tych kar.

Naczelnik Okręgowego Urzędu Miar: inż. Skibski.

712

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. GOSTYŃSKIEGO

z dnia 21 lipca 1949 r., w sprawie maksymalnej taryfy opłat kominiarskich na terenie pow. gostyńskiego.

Na podstawie art. 132 i art. 43 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 60/1927 poz. 468, Nr 40/1934, poz. 350, Nr 60/1938, poz. 463), art. 99 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36/1928, poz. 341) oraz art. 55 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (jednolity tekst Dz. U. R. P. Nr 80/1936, poz. 555) po wysłuchaniu opinii Pow. Rady Narodowej oraz Izby Rzemieślniczej w Poznaniu zarządzam stosowanie na terenie powiatu gostyńskiego następującej maksymalnej taryfy opłat kominiarskich:

1. a) za czyszczenie przewodów kominowych o przekroju światła od 14×14 cm podstawa 14,— zł,

kolejna kondygnacja 3,— zł,

b) za czyszczenie przewodu kominowego o przekroju światła od 14×14 do 30×30 cm podst. 15,— zł,

kolejna kondygnacja 4,— zł.

c) za czyszczenie przewodu kominowego ponad 30×30 (włazowe) 20,— zł,

kolejna kondygnacja 5,— zł,

2. za czyszczenie jednorazowe kanałów dymowych (szlagów)

a) wąskie o przekroju światła do 14×14 cm od każdego m. bież. 15,— zł.

b) od 14×14 cm do 30×30 cm 20,— zł.

c) ponad 30×30 cm za każdy m. bież. 25,— zł,

3. dla kominów przemysłowych i kanałów dymowych w restauracjach, piekarniach, szpitalach, masarniach, hotelach, kawiarniach, kuźniach itd. obowiązuje 500% stawki więcej od przewidzianej w pkt. 1 i 2.

4. Najmniejsza stawka za jednorazowe czyszczenie kominów w jednym budynku wynosi 40,— zł.

5. Za zbadanie palenisk i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzeczenia odbioru w surowym a następnie zdatnym do użytku stanie kominów 10-krotna stawkę jak w pkt. 1, 2 i 3.

6. Za czyszczenie nasady kominów 15,— zł.

7. Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piecykiem 40,— zł,

za każdy dalszy piecyk 20,— zł.

8. Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w klasztorach, szpitalach, koszarach, restauracjach, cukierniach itd. z jednym piecykiem 200,— zł,

za każdy dalszy piecyk 50,— zł.

9. Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 m. długości 60,— zł,

za każdy dalszy m. bież. 14,— zł.

10. Za czyszczenie kotła w pralni 60,— zł.

11. Za prace wykonane na życzenie strony poza normalnym terminem lub przed godz. 7-mą, należy się dodatek w wys. 100%.

12. Wszystkie inne prace wchodzące w zakres kominiarstwa wg umowy obustronnej.

§ 2. Należytości za czyszczenie kominów oblicza się wg kondygnacji. Gdy podstawa komina jest w piwnicy, to piwnicę liczy się jako kondygnację. Przy wolno stojących wolno wyprowadzonych kominach liczy się każde zaczęte 3 m. jako osobną kondygnację.

§ 3. Opłaty kominiarskie uiszczą właściciele, dzierżawcy względnie administratorzy domów.

§ 4. Koncesjonariusze są zobowiązani do przedłożenia właścicielowi nieruchomości rocznego obliczenia opłat za wycier wszystkich przewodów kominowych i podania przeciętnej opłaty miesięcznej.

§ 5. Za wszelkie roboty wykonywane przez koncesjonowanych przemysłowców kominiarskich przy czyszczeniu kominów i przewodów dymowych w budynkach państwowych i samorządowych, służących do pomieszczenia władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych, jak też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe, należy ustalić opłaty kominiarskie w wysokości 75% opłat określonych w obowiązujących taryfach kominiarskich w tych wszystkich wypadkach w których roboty te są opłacone przez Skarb Państwa.

§ 6. Niniejsze rozporządzenie cennikowe nabiera mocy z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą ważność dotychczasowe rozporządzenia cennikowe dla rzemiosła kominiarskiego.

Starosta Powiatowy: L. Rutecki.

713

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO KOLSKIEGO
z dnia 18. 7. 1949 r. w sprawie maksymalnej taryfy kominiarskiej.

Na podstawie art. 131 i art. 43 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) Nr 40/1934 poz. 350, Nr 60/1928 r., poz. 463) oraz po wysłuchaniu opinii Miejskich i Gminnych Rad Narodowych i Izby Rzemieślniczej w Poznaniu, zarządzam stosowanie na terenie powiatu Kolskiego następującej taryfy opłat kominiarskich.

Wyszczególnienie czynności kominiarskich	W osiedlach wiejskich	W miastach i osadach
1. a) za czyszczenie przewodów kokominowych o przekroju światła do 14 cm podstawa	14,—	10,—
kolejna kondygnacja	3,—	3,—
b) za czyszczenie przewodu kominowego o przekroju światła 14×14 do 30×30 cm podstawa	15,—	12,—
kolejna kondygnacja	4,—	4,—
c) za czyszczenie przewodu kominowego ponad 30×30 cm włazowe	20,—	18,—
kolejna kondygnacja	5,—	5,—
2. Za czyszczenie jednorazowe kanałów dymowych (szlągów):		
a) wąskie o przekroju światła do 14×14 cm każdego m. bieżącego	15,—	15,—
b) od 14×14 cm do 30×30 cm .	20,—	20,—
c) ponad 30×30 cm za każdy m. bieżący	25,—	25,—
3. Dla kominów przemysłowych i kanałów dymowych w restauracjach, piekarniach, szpitalach, masarniach, hotelach, kawiarniach, kuźniach itd. obowiązuje 500% stawki więcej od przewidzianej w pkt. 1 i 2.		
4. Najmniejsza stawka za jednorazowe czyszczenie kominów w jednym budynku	30,—	20,—
5. Za zbadanie paleniska i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzecz. odbioru w surowym a następnie zdatnym do użytku stanie kominów 10-krotna stawka jak w pkt. 1, 2 i 3.		
6. Za czyszczenie nasady kominowej	15,—	10,—
7. Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piecykiem	40,—	30,—
każdy dalszy piecyk	20,—	20,—
8. Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w klasztorach, szpitalach, koszarach, restauracjach, stołówkach, kawiarniach, cukierniach itd. z jednym piecykiem	200,—	150,—
za każdy dalszy piecyk	50,—	50,—
9. Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 m długości	60,—	60,—
za każdy dalszy m. bież.	14,—	10,—
10. Za czyszczenie kotła w pralni . .	60,—	60,—
11. Za prace wykonywane na życzenie strony poza normalnym terminem lub przed godz. 7-mą należy się dodatek w wys. 100%.		
12. Wszystkie inne prace wchodzące w zakres kominiarstwa według umowy obustronnej.		

§ 2. Do obowiązków kominiarza należy:

a) przed przystąpieniem do swych czynności ostrzec mieszkańców,

b) po przeczyszczeniu przewodów kominowych, jeżeli znajduje się otwór zamykany usunąć sadze nazewnątrz.

§ 3. Należność za czyszczenie kominów oblicza się według kondygnacji. Gdy podstawa komina jest w piwnicy, to piwnicę liczy się jako kondygnację.

Przy wolno-stojących, wolno-wyprowadzonych kominach, liczy się każde zaczęte 3 m jako osobna kondygnacja.

§ 4. Opłaty kominiarskie uiszczają właściciele, dzierżawcy względnie administratorzy domów.

§ 5. Koncesjonariusze są zobowiązani do przedłożenia właścicielowi nieruchomości rocznego obliczenia opłat za wycier wszystkich przewodów kominowych i podania przeciętnej opłaty miesięcznej.

§ 6. Za wszelkie roboty wykonywane przez koncesjonowanych przemysłowców kominiarskich przy czyszczeniu kominów i przewodów dymowych w budynkach państwowych i samorządowych, służących do pomieszczenia władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych, jak też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe należy pobierać opłaty w wysokości 75% opłat wymienionych w powyższej taryfie, lecz w tych wszystkich wypadkach, w których roboty te są opłacone przez Skarb Państwa.

§ 7. Niniejsze rozporządzenie nabiera mocy z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania. Równocześnie traci ważność dotychczasowe rozporządzenie dla rzemiosła kominiarskiego.

Starosta Powiatowy: L. Kaczmarek.

714

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. KALISKIEGO
z dnia 4 lipca 1949 r. w sprawie opłat za wykonywanie czynności kominiarskich.

Na podstawie art. 43 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7. 6. 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 8. 8. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) po wysłuchaniu opinii Powiatowej Rady Narodowej, ustalam na powiat kaliski następującą taryfę opłat kominiarskich:

§ 1, pkt. 1. Za czyszczenie przewodów kominowych o przekroju światła 14×14 cm podstawa 14 zł, kolejna kondygnacja 3 zł.

Pkt. 2. Za czyszczenie przewodu kominowego o przekroju światła od 14×14 do 30×30 cm podstawa 15 zł, kolejna kondygnacja 4 zł.

Pkt. 3. Za czyszczenie przewodu kominowego ponad 30×30 cm (włazowe) podstawa 20 zł, kolejna kondygnacja 5 zł.

Pkt. 4. Za czyszczenie jednorazowe kanałów dymowych (szlągów) wąskie o przekroju światła do 14×14 cm od każdego m. bieżącego 15 zł, o przekroju światła od 14×14 do 30×30 cm od każdego m, bieżącego 20 zł, o przekroju światła ponad 30×30 cm 25 zł.

Pkt. 5. Dla kominów przemysłowych i kanałów dymowych w restauracjach, piekarniach, szpitalach, masarniach, hotelach, kawiarniach, kuźniach itp. obowiązuje 500% stawki więcej od przewidzianej w pkt. 1 i 2.

Pkt. 6. Najmniejsza stawka za jednorazowe czyszczenie przewodów w jednym budynku wynosi — 30 zł.

Pkt. 7. Za zbadanie palenisk i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach, oraz za wydanie orzeczenia odbioru w surowym a następnie zdatnym do użytku stanie kominów 10-krotną stawkę jak w pkt. 1 i 2.

Pkt. 8. Za czyszczenie nasady kominowej — 15 zł.

Pkt. 9. Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piecykiem 30 zł (tzn. z jedną wnęką do pieczenia).

Pkt. 10. Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w klasztorach, szpitalach, koszarach, restauracjach, stołówkach, kawiarniach, cukierniach itp. z jednym piecykiem — 200 zł, za każdy dalszy piecyk 50 zł.

Pkt. 11. Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 m długości — 60 zł, za każdy dalszy metr bieżący — 14 zł.

Pkt. 12. Za czyszczenie kotła w pralni — 60 zł.

Pkt. 13. Za prace wykonane na życzenie strony poza normalnym terminem lub przed godz. 7-mą, należy się dodatek w wysokości 100%.

Pkt. 14. Wszystkie inne prace wchodzące w zakres kominiarstwa nie wymienione w niniejszym paragrafie punkt 7, 9 i 10 według umowy obustronnej.

§ 2. Za wszelkie roboty wykonywane przy czyszczeniu kominów i przewodów dymowych w budynkach państwowych i samorządowych, służących do pomieszczenia władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych, jak też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe, należy pobierać opłaty kominiarskie w wysokości 75% opłat określonych w paragra-

the 1, w tych wszystkich wypadkach, w których roboty te są opłacane przez Skarb Państwa.

§ 3. Należności za czyszczenie kominów oblicza się według kondygnacji. Gdy podstawa komina jest w piwnicy, to piwnicę liczy się jako kondygnację. Przy wolno stojących nowowyprowadzonych kominach liczy się każde zaczęte 3 m jako osobną kondygnację.

§ 4. Czyszczenie przewodów kominowych wykonywać wolno wyłącznie za pośrednictwem koncesjonowanego okręgowego przedsiębiorcy kominiarskiego

§ 5 Czyszczenie przewodów kominowych w budynkach mieszkalnych winno się odbywać raz w miesiącu, w budynkach przemysłowych dwa razy w miesiącu.

§ 6. Należności za wykonywanie czynności kominiarskich uiszczają właściciele, dzierżawcy względnie administratorzy budynków.

§ 7. Opłaty kominiarskie należy w zasadzie obliczać w stosunku rocznym i pobierać je należy w równych ratach miesięcznych lub kwartalnych. Należności te z uwagi na wyższy interes państwowy są obciążeniem publicznym i wobec opornych mogą być ściągane przymusowo, przez władze nadzorcze na równi z innymi świadczeniami gminnymi.

§ 8 Powyższa taryfa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą ważność dotychczasowe rozporządzenia cennikowe dla rzemiosła kominiarskiego.

Starosta Powiatowy. Naskrent Henryk.

715

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. CHODZIESKIEGO

z dnia 19 lipca 1949 r., dotycz. taryfy maksymalnej opłat za czynności kominiarskie na terenie pow. chodzieskiego.

Na podstawie art. 43 rozporządzenia Prezydenta R. P z dnia 7. 6. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10. 3. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350) i ustawy z dnia 8. 8. 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz 463), ustalam dla terenu pow. chodzieskiego za czynności kominiarskie następującą taryfę maksymalną:

§ 1. Pkt. 1 *Za czynności przewodów kominowych:*

a) o przekroju światła do 14×14 cm podstawa 14,— zł,
kolejna kondygnacja 3,— zł,
b) o przekroju światła od 14×14 do 30×30 cm podstawa 15,— zł,
kolejna kondygnacja 4,— zł,
c) ponad 30×30 cm (włazowe) 20,— zł,
kolejna kondygnacja 5,— zł.

Pkt. 2. *Za czyszczenie jednorazowe kanałów dymowych (szlągów):*

a) o przekroju światła do 14×14 cm od każdego mtr. bieżącego 15,— zł,
b) o przekroju światła od 14×14 cm do 30×30 cm. 20,— zł,
c) ponad 30×30 cm. za każdy mtr. bieżący 25,— zł

Pkt. 3. Dla kominów przemysłowych i kanałów dymowych w restauracjach, piekarniach, masarniach, hotelach, kawiarniach, szpitalach, kuźniach itd. obowiązuje 500% stawka wyższa od przewidzianej w pkt. 1 i 2.

Pkt. 4. Najniższa stawka za jednorazowe czyszczenie kominów w jednym budynku wynosi 40,— zł

Pkt. 5. Za zbadanie palenisk i przewodów kominowych oraz za wydanie orzeczenia o stanie przydatności kominów nowowzniesionych lub przebudowanych 10-cio krotną stawkę jak w pkt. 1, 2 i 3.

Pkt. 6. Za czyszczenie nasady kominowej 15,— zł.

Pkt. 7. Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piecykiem 40 zł, każdy dalszy piecyk 20,— zł.

Pkt. 8. Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w szpitalach, restauracjach, stołówkach, kawiarniach, cukierniach itd z jednym piecykiem 200,— zł,
każdy dalszy piecyk 50,— zł.

Pkt. 9. Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 mtr. długości 60,— zł,
każdy dalszy metr bieżący 14,— zł.

Pkt. 10. Za czyszczenie kotła w pralni 60,— zł.

Pkt. 11. Wszystkie inne prace wchodzące w zakres kominiarstwa według umowy obustronnej.

§ 2. Należności za czyszczenie kominów oblicza się według kondygnacji. Gdy podstawa komina znajduje się w piwnicy to piwnicę liczy się jako kondygnację. Przy kominach wolnowyprowadzonych liczy się każde zaczęte 3 mtr. jako kondygnację.

§ 3 Opłaty za prace kominiarskie wykonywane w budynkach państwowych i samorządowych, służących do pomieszczenia władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych jak też w budynkach administracyjnych przez władze wojskowe wynoszą 75% opłat wymienionych w § 1.

§ 4. Opłaty uiszczają właściciele, dzierżawcy względnie administratorzy domów.

§ 5. Koncesjonariusze kominiarscy są zobowiązani na żądanie do przedłożenia osobom wymienionym w § 3 rocznego obliczenia opłat za wycier przewodów kominowych

§ 6. Niniejsza taryfa jest ważna od dnia ogłoszenia, równocześnie traci ważność taryfa za czynności kominiarskie dotychczas obowiązująca.

Starosta Powiatowy: w z. Michałowski B., Wicestarosta.

716

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. KOŚCIAŃSKIEGO

z dnia 11 lipca 1949 r. w sprawie ustalenia taryfy opłat kominiarskich.

Na podstawie art. 43 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) oraz zarządzenia Wojewody Poznańskiego z dnia 7 lipca 1947 r., L. dz. Przem. O. III. 3/26/47, została ustalona nowa opłata za wykonanie czynności kominiarskich na terenie tut. powiatu.

	do 10.000 mieszk.	do 30.000 mieszk.
1. a) za czyszczenie przewodów kokominowych o przekroju światła do 14×14 cm podstawy . . .	14,—	10,—
kolejna kondygnacja	3,—	3,—
b) za czyszczenie przewodu komimowego o przekroju światła od 14×14 do 30×30 cm podstawa	15,—	12,—
kolejna kondygnacja	4,—	4,—
c) za czyszczenie przewodu kominowego ponad 30×30 cm włazowe	20,—	18,—
kolejna kondygnacja	5,—	5,—
2. Za czyszczenie jednorazowe kanałów dymowych (szlągów).		
a) wąskie o przekroju światła do 14×14 cm od każdego m. bieżącego	15,—	15,—
b) od 14×14 cm do 30×30 cm . .	20,—	20,—
c) ponad 30×30 cm za każdy m. bieżący	25,—	25,—
3. Dla kominów przemysłowych i kanałów dymowych w restauracjach, piekarniach, szpitalach, masarniach, hotelach, kawiarniach, kuźniach itd. obowiązuje 500% stawki więcej od przewidzianej w pkt. 1 i 2.		
4. Najmniejsza stawka za jednorazowe czyszczenie kominów w jednym budynku wynosi	40,—	30,—
5. Za zbadanie paleniska i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzecz. odbioru w surowym a następnie zdatnym do użytku stanie kominów 10-krotną stawką jak w pkt. 1, 2 i 3.		
6. Za czyszczenie nasady kominowej	15,—	10,—
7. Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piecykiem	40,—	30,—
każdy dalszy piecyk	20,—	20,—
8. Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w klasztorach, szpitalach, koszarach, restauracjach, stołówkach, kawiarniach, cukierniach itd z jednym piecykiem	200,—	150,—
za każdy dalszy piecyk	50,—	50,—
9. Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 m długości	60,—	60,—
za każdy dalszy m. bież.	14,—	10,—
10. Za czyszczenie kotła w pralni . .	60,—	60,—
11. Za prace wykonywane na życzenie strony poza terminem normalnym lub przed godz. 7-mą należy się dodatek w wys. 100%.		
12. Wszystkie inne prace wchodzące w zakres kominiarstwa według umowy obustronnej.		

§ 2. Należytości za czyszczenie kominów oblicza się według kondygnacji. Gdy postawa komina jest w piwnicy, to piwnicę liczy się jako kondygnację.

Przy wolno stojących wolnowyprowadzonych kominach liczy się każde zaczęte 3 m jako osobną kondygnację.

§ 3. Opłaty kominiarskie uiszczają właściciele, dzierżawcy względnie administratorzy domów.

§ 4. Koncesjonariusze są zobowiązani do przedłożenia właścicielowi nieruchomości rocznego obliczenia opłat za wycier wszystkich przewodów kominowych i podania przeciętnej opłaty miesięcznej.

§ 5. Za wszelkie roboty wykonywane przez koncesjonowanych przemysłowców kominiarskich przy czyszczeniu kominów i przewodów dymowych w budynkach państwowych i samorządowych, służących do pomieszczenia władz i urzędów państwowych cywilnych i wojskowych, jak też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe należy ustalić opłaty kominiarskie w wysokości 75% opłat określonych w obowiązujących taryfach kominiarskich w tych wszystkich wypadkach w których roboty te są opłacone przez Skarb Państwa.

§ 6. Niniejsze rozporządzenie cennikowe nabiera mocy z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą ważność dotychczasowe rozporządzenia cennikowe dla rzemiosła kominiarskiego.

Starosta: Klimczak.

717

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. MIĘDZYRZECKIEGO
z dnia 20 lipca 1949 r. w sprawie ustalenia maksymalnej taryfy kominiarskiej.

Na podstawie art. 131 i art. 43 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz 468, Nr 40/1934, poz. 350, Nr 60/1938, poz. 463) oraz po wysłuchaniu opinii Miejskich i Gminnych Rad Narodowych i Izby Rzemieślniczej w Poznaniu, zarządzam stosowanie na terenie powiatu międzyrzeckiego następującej taryfy opłat kominiarskich.

§ 1. 1. a) za czyszczenie przewodów kominowych o przekroju światła do 14×14 cm. podstawa 14,— zł,
kolejne kondygnacje 3,— zł,

b) za czyszczenie przewodu kominowego o przekroju światła od 14×14 do 30×30 cm. podstawa 15,— zł,
kolejne kondygnacje 4,— zł,

c) za czyszczenie przewodu kominowego ponad 30×30 cm (włazowego) 20,— zł,
kolejne kondygnacje 5,— zł,

2 a) wąskiego przekroju światła do 14×14 cm. od każdego m. bież. 15,— zł,

b) od 14×14 cm. do 30×30 cm 20,— zł,

c) ponad 30×30 cm. za każdy m. bież. 25,— zł

3. Dla kominów przemysłowych i kanałów dymowych w restauracjach, piekarniach, szpitalach, masarniach, hotelach, kawiarniach, kuźniach itd., obowiązuje 500% stawka więcej od przewidzianej w pkt. 1 i 2.

4. Najmniejsza stawka za jednorazowe czyszczenie kominów w jednym budynku wynosi 40,— zł.

5 Za zbadanie palenisk i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzeczenia odbioru w surowym a następnie zdatnym do użytku stanie kominów 10-krotna stawka jak w pkt. 1, 2 i 3.

6 Za czyszczenie nasady kominowej 15,— zł.

7 Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piecykiem 40,— zł,

za każdy dalszy piecyk 20,— zł.

8. Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w klasztorach, szpitalach, koszarach, restauracjach, stołówkach, kawiarniach, cukierniach itd. z jednym piecykiem 200,— zł,
za każdy dalszy piecyk 50,— zł.

9 Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 m. długości 60,— zł,

za każdy dalszy m. bież. 14,— zł

10 Za czyszczenie kotłów w pralni 60,— zł.

11. Za prace wykonane na życzenie strony poza normalnym terminem lub przed godz 7-mą, należy się dodatek w wysokości 100%.

12. Wszystkie inne prace wchodzące w zakres kominiarstwa według umowy obustronnej.

13. Za wszelkie roboty wykonywane przez koncesjonowanych przemysłowców kominiarskich przy czyszczeniu kominów i przewodów dymowych, w budynkach państwowych i samorządowych, służących do pomieszczeń władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych, jak też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe, należy pobierać opłaty kominiarskie w wysokości 75% opłat określonych w obowiązujących taryfach kominiarskich w tych wszystkich wypadkach w których roboty są opłacane przez Skarb Państwa

§ 2. Należytości za czyszczenie kominów oblicza się według kondygnacji. Gdy podstawa komina jest w piwnicy, to piwnice liczy się jako kondygnację. Przy wolno stojących, wolnowyprowadzonych kominach liczy się każde zaczęte 3 m. jako osobna kondygnacja.

§ 3. Opłaty kominiarskie uiszczają właściciele, dzierżawcy względnie administratorzy domów.

§ 4. Koncesjonariusze są zobowiązani do przedłożenia właścicielowi nieruchomości rocznego obliczenia opłat za wycier wszystkich przewodów kominowych i podania przeciętnej opłaty miesięcznej.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie cennikowe nabiera mocy z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą ważność dotychczasowe zarządzenia cennikowe dla rzemiosła kominiarskiego.

Starosta Powiatowy: M. Szczesny.

718

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. WOLSZTYŃSKIEGO
z dnia 28 lipca 1949 r. w sprawie ustalenia opłat kominiarskich.

Na podstawie art. 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) ustalam na wniosek Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego na terenie powiatu wolsztyńskiego następującą taryfę kominiarską.

§ 1. Opłata za wykonanie czynności kominiarskich.

	do 10.000 mieszk.	do 30.000 mieszk.	do 100.000 mieszk.
1. a) Za czyszczenie przewodów kominowych o przekroju światła do 14×14 cm podstawa	14,—	10,—	8,—
kolejna kondygnacja	3,—	3,—	3,—
b) za czyszczenie przewodu kominowego o przekroju światła od 14×14 do 30×30 cm podstawa	15,—	12,—	10,—
kolejna kondgnacja	4,—	4,—	4,—
c) za czyszczenie przewodu kominowego ponad 30×30 cm (włazowe)	20,—	18,—	16,—
kolejna kondygnacja	5,—	5,—	6,—
2. Za czyszczenie jednorazowe kanałów dymowych (szlągów):			
a) wąskie o przekroju światła do 14×14 cm od każdego metra bież.	15,—	15,—	10,—
b) od 14×14 do 30×30 cm	20,—	20,—	15,—
c) ponad 30×30 cm za każdy metr bież.	25,—	25,—	20,—
3. Dla kominów przemysłowych i kanałów dymnych w restauracjach, piekarniach, szpitalach, masarniach, hotelach, kawiarniach, kuźniach itd. obowiązuje 500% stawki więcej od przewidzianej w pkt. 1 i 2.			
4. Najmniejsza stawka za jednorazowe czyszczenie kominów w jednym budynku wynosi	40,—	30,—	20,—
5. Za zbadanie palenisk i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzecz. odbioru w surowym a następnie zdatnym do użytku stanie kominów 10-krotną stawkę jak w pkt. 1, 2 i 3.			
6. Za czyszczenie nasady kominowej	15,—	10,—	8,—
7. Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piecykiem	40,—	30,—	25,—
każdy dalszy piecyk	20,—	20,—	15,—

	do 10.000 mieszk.	do 30.000 mieszk.	do 100.000 mieszk.
8. Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w klasztorach, szpitalach, koszarach, restauracjach, stołówkach, kawiarniach, cukierniach itd. z jednym piecykiem	200,—	150,—	150,—
za każdy dalszy piecyk . .	50,—	50,—	50,—
9. Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 m długości	60,—	60,—	50,—
za każdy dalszy metr bież.	14,—	10,—	8,—
10. Za czyszczenie kotła w pralni	60,—	60,—	50,—
11. Za prace wykonane na życzenie strony poza normalnym terminem lub przed godz. 7-mą należy się dodatek w wysokości 100%.			
12. Wszystkie inne prace wchodzące w zakres kominiarstwa według umowy obustronnej.			
13. Za wszelkie roboty wykonane przez koncesjonowanych przemysłów kominiarskich, przy czyszczeniu kominów i przewodów dymowych w budynkach państwowych i samorządowych służących do pomieszczenia władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych, jak też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe, należy stosować opłaty kominiarskie w wysokości 75% opłat określonych w tych wszystkich wypadkach, w których usługi te są opłacane przez Skarb Państwa.			

§ 2. Należytości za czyszczenie kominów oblicza się według kondygnacji. Gdy podstawa komina jest w piwnicy, to piwnicę liczy się jako kondygnację. Przy wolno stojących wolnowyprowadzonych kominach liczy się każde zaczęte 3 metry jako osobną kondygnację.

§ 3. Opłaty kominiarskie uiszczają właściciele, dzierżawcy względnie administratorzy domów.

§ 4. Koncesjonariusze są zobowiązani do przedłożenia właścicielowi nieruchomości rocznego obliczenia opłat za wycier wszystkich przewodów kominowych i podania przeciętnej opłaty miesięcznej.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie cennikowe nabiera mocy z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą ważność dotychczasowe rozporządzenia cennikowe dla rzemiosła kominiarskiego.

Osoby naruszające powyższe zarządzenia ukarzę w drodze administracyjnej zgodnie z art. 126 prawa przemysłowego grzywną do zł 10.000,— wzg. aresztem do 14 dni.

Starosta Powiatowy: Zygmaniak.

719

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. OSTROWSKIEGO

z dnia 18 lipca 1949 r. w sprawie taryfy opłat za wykonanie czynności kominiarskich w m. Ostrowie i pow. ostrowskim.

Na podstawie art. 131 i art. 43 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7. 6. 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53 poz. 463) w brzmieniu ustawy z dnia 8. 8. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60 poz. 463) oraz wytycznych Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego L. dz. Przem. O. III/3/26/47 z dnia 7. 7. 1947 r. ustalam, po wzięciu pod uwagę opinii: Miejskiej Rady Narodowej w Ostrowie, Powiatowej Rady Narodowej w Ostrowie oraz Izby Rzemieślniczej w Poznaniu, maksymalną taryfę opłat kominiarskich jak następuje:

§ 1. Maksymalna stawka za wykonanie czynności w zł:

Wyszczególnienie czynności kominiarskich	W miejscowościach powiatu za wyjątkiem miasta Ostrowa	W mieście Ostrowie
1. a) Za czyszczenie przewodu kominowego o przekroju światła do 14×14 cm podstawa . . .	14,—	8,—
kolejna kondygnacja	3,—	3,—
b) za czyszczenie przewodu kominowego o przekroju światła ponad 14×14 do 30×30 cm podstawa	15,—	10,—
kolejna kondygnacja	4,—	4,—
c) za czyszczenie przewodu kominowego ponad 30×30 cm przekroju światła (włazowe): podstawa	20,—	16,—
kolejna kondygnacja . . .	5,—	6,—
2. Za czyszczenie jednorazowe kanałów dymowych (szlągów):		
a) wąskie o przekroju światła do 14×14 cm każdego m. bieżącego	15,—	10,—
b) ponad 14×14 do 30×30 cm — za każdy metr bieżący . . .	20,—	15,—
c) ponad 30×30 cm za każdy m. bieżący . . . . Przy niepełnej ilości metrów — więcej niż 0,5 m włącznie liczy się za cały metr; mniej niż 0,5 m opłacie nie podlega.	25,—	20,—
3. Dla kominów przemysłowych i kanałów dymowych w restauracjach, piekarniach, szpitalach, hotelach, kawiarniach itp. obowiązuje 5-cio krotna stawka wyszczególniona w p-tach 1 i 2.		
4. Najmniejsza stawka za jednorazowe czyszczenie kominów w jednym budynku	40,—	40,—
5. Za zbadanie paleniska i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzecz. odbioru w surowym a następnie zdatnym do użytku stanie kominów 10-krotna (jednorazowa) stawka jak w pkt. 1 i 2.		
6. Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piecykiem	40,—	25,—
każdy dalszy piecyk	20,—	15,—
7. Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w klasztorach, szpitalach, koszarach, restauracjach, stołówkach, kawiarniach, cukierniach itd. z jednym piecykiem	200,—	150,—
za każdy dalszy piecyk	50,—	50,—
8. Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 m długości	50,—	50,—
za każdy dalszy m. bież.	14,—	8,—
9. Za czyszczenie kotła w pralni .	60,—	50,—
10. Za prace wykonane na życzenie strony przed godz. 7-mą lub po godz. 17 należy się dodatek w wysokości 50% należnych norm. opłat.		
11. Wszystkie inne prace, wchodzące w zakres kominiarstwa — wg umowy obustronnej.		

§ 2. Należności za czyszczenie kominów oblicza się według kondygnacji. Gdy podstawa komina jest w piwnicy, to piwnicę liczy się jako kondygnację. Przy wolnostojących, wolnowyprowadzonych kominach liczy się każde zaczęte 3 m jako osobną kondygnację. Strych może być zaliczony do kondygnacji o ile wysokość komina na nim wynosi conajmniej 3 metry.

§ 3. Opłaty kominiarskie uiszczają właściciele, dzierżawcy względnie administratorzy domów przedsiębiorcy kominiarskiemu co miesiąc z dołu.

§ 4. Koncesjonariusze są zobowiązani do przedłożenia do dnia 31. 1. każdego roku właścicielowi, dzierżawcy, względnie administratorowi nieruchomości rocznego obliczenia opłat za wycier wszelakiego rodzaju i podania przeciętnej opłaty miesięcznej. Obliczenie to może obejmować tylko faktycznie czyszczone przewody kominowe i inne obiekty wymagające czy-

szczenia za wyłączeniem przewodów wentylacyjnych (tzw. parowników) i w porze letniej, tj. od 1 maja do 30 września — przewodów zimowych.

§ 5. Za wszelkie roboty wykonywane przez koncesjonowanych przemysłowców kominiarskich przy czyszczeniu kominów i przewodów dymowych w budynkach państwowych i samorządowych, służących do pomieszczenia władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych, jako też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe — opłaty wynoszą 75% ustalonych w § 1 stawek niniejszego zarządzenia w tych wszystkich wypadkach, w których roboty te opłacane są przez Skarb Państwa.

§ 6. Niniejsze zarządzenie o taryfie opłat kominiarskich wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci ważność dotychczasowa taryfą opłat kominiarskich z dnia 10. 1. 1948 r.

Starosta Powiatowy: w z. A. Działyński. Wicestarosta.

720

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA MIASTA KALISZA

z dnia 20 lipca 1949 r. dot. ustalenia taryfy maksymalnej za czynności kominiarskie na terenie miasta Kalisza.

Na podstawie art 43 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7. 6. 1927 r (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10. 3. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350) i ustawy z dnia 8. 8. 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463), ustalam dla terenu miasta Kalisza za czynności kominiarskie następującą taryfę maksymalną:

1. a) za czyszczenie przewodów kominowych o przekroju światła do 14×14 cm. podstawa 8,— zł,
kolejna kondygnacja 3,— zł,
b) za czyszczenie przewodu kominowego o przekroju światła od 14×14 do 30×30 cm. podstawa 10,— zł,
kolejna kondygnacja 4,— zł,
c) za czyszczenie przewodu kominowego ponad 30×30 cm. (włazowe) 16,— zł,
kolejna kondygnacja 6,— zł.

2. Za czyszczenie jednorazowe kanałów dymowych (szlągów):
a) wąskie o przekroju światła do 14×14 cm. od każdego m. bież. 10,— zł,
b) od 14×14 do 30×30 cm 15,— zł,
c) ponad 30×30 cm za każdy m. bież. 20,— zł.

3. Dla kominów przemysłowych i kanałów dymowych w restauracjach, piekarniach, szpitalach, masarniach, hotelach, kawiarniach, kuźniach itd. obowiązuje 500% stawki więcej od przewidzianej w pkt. 1 i 2.

4. Najmniejsza stawka za jednorazowe czyszczenie kominów w jednym budynku wynosi 20,— zł

5. Za zbadanie palenisk i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzeczenia odbioru w surowym a następnie zdatnym do użytku stanie kominów 10-krotną stawkę jak w pkt. 1, 2 i 3.

6. Za czyszczenie nasady kominowej 8,— zł

7. Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piecykiem 25,— zł,
każdy dalszy piecyk 15,— zł.

8. Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w klasztorach, szpitalach, koszarach, restauracjach, stołówkach, kawiarniach, cukierniach itd. z jedynm piecykiem 150,— zł,
za każdy dalszy piecyk 50,—zł.

9 Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 m. długości 50,— zł,
za każdy dalszy m. bież. 8,— zł

10. Za czyszczenie kotła w pralni 50,— zł.

11. Za prace wykonane na życzenie strony poza normalnym terminem lub przed godz. 7-mą, należy się dodatek w wys. 100%.

12. Wszystkie inne prace wchodzące w zakres kominiarstwa według umowy obustronnej

13 W miejscowościach do 10.000 mieszk., gdzie budynki są oddalone o 500 m. stawka wynosi 100% więcej.

§ 2. „Za wszelkie roboty wykonywane przez koncesjonowanych przemysłowców kominiarskich przy czyszczeniu kominów i przewodów dymowych w budynkach państwowych i samorządowych, służących do pomieszczenia władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych, jak też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe, należy ustalać opłaty kominiarskie w wysokości 75% opłat określonych w obowiązujących taryfach kominiarskich; w tych wszystkich wypadkach w których roboty te są opłacane przez Skarb Państwa".

§ 3. Należytości za czyszczenie kominów oblicza się wg kondygnacji. Gdy podstawa komina jest w piwnicy, to piwnicę liczy się jako kondygnację.

Przy wolno stojących wolnowyprowadzonych kominach liczy się każde zaczęte 3 m jako osobną kondygnację.

§ 4 Opłaty kominiarskie uiszczają właściciele, dzierżawcy wzgl administratorzy domów.

§ 5. Koncesjonariusze są zobowiązani do przedłożenia właścicielowi nieruchomości rocznego obliczenia opłat za wycier wszystkich przewodów kominowych i podania przeciętnej opłaty miesięcznej.

Prezydent Miasta: Bonusiak.

721

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA MIASTA GNIEZNA

z dnia 21 lipca 1949 r., w sprawie taryfy opłat za czynności kominiarskie.

Na podstawie art. 131 i 43 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U R P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz 463) oraz na zarządzenie Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego z dnia 7 lipca 1947 r L dz. Przem. O. III. 3/26/47 w sprawie ujednolicenia nowej taryfy opłat kominiarskich i za zgodą Zarządu Miejskiego z dnia 30 lipca 1947 r. i Miejskiej Rady Narodowej z dnia 1 sierpnia 1947 r. ustalam następującą taryfę opłat za czynności kominiarskie.

§ 1. 1. a) za czyszczenie przewodów kominowych o przekroju światła 14×14 cm. podstawa 5,— zł,
kolejna kondygnacja 2,— zł,
b) za czyszczenie przewodów kominowych o przekroju od 14×14 do 30×30 cm podstawa 7,— zł,
kolejna kondygnacja 3,— zł,
c) za czyszczenie przewodu kominowego o przekroju ponad 30×30 cm. (włazowe) podstawa 15,— zł,
kolejna kondygnacja 5,— zł.

2. Za czyszczenie jednorazowe kanałów dymowych (szlągów):
a) wąskie o przekroju światła do 14×14 cm. od każdego m. bieżącego 8,— zł,
b) o przekroju od 14×14 do 30×30 cm. 10,— zł,
c) o przekroju ponad 30×30 cm. 15,— zł.

3. Dla kominów przemysłowych i kanałów dymowych w restauracjach, piekarniach, szpitalach, hotelach, kawiarniach, kuźniach itd. obowiązują stawki o 300% większe od przewidzianych w pkt 1 i 2

4. Najmniejsza stawka za jednorazowe czyszczenie kominów w jednym budynku wynosi 20,— zł.

5. Za zbadanie palenisk i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzeczenia odbioru w surowym a następnie w zdatnym do użytku stanie kominów 10-krotną stawkę jak w pkt. 1, 2 i 3.

6. Za czyszczenie nasady kominowej 6,— zł.

7. Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piecykiem 25,— zł,
za każdy dalszy piecyk 15,— zł.

8 Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w klasztorach szpitalach, koszarach, stołówkach, kawiarniach, cukierniach itd z jednym piecykiem 150,— zł,
za każdy dalszy piecyk 50,— zł.

9. Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 m. długości za każdy dalszy m. bieżący rury 40,— zł,
za każdy dalszy m. bieżący rury 8,— zł.

10. Za czyszczenie kotła w pralni 50,— zł.

11 Za prace wykonane na życzenie strony poza normalnym terminem lub przed godz. 7-mą, należy się dodatek w wysokości 100%

12. Wszystkie inne prace wchodzące w zakres kominiarstwa według umowy obustronnej.

13 Za prace kominiarskie w budynkach willowych lub stojących osobno dolicza się 20% do stawek wyszczególnionych w pkt. 1, 2 i 4.

§ 2. Należytości za czyszczenie kominów oblicza się według kondygnacji. Gdy podstawa jest w piwnicy, to piwnicę liczy się jako kondygnację. Przy wolnostojących, wolnowyprowadzonych kominach liczy się każde zaczęte 3 m. jako osobną kondygnację

§ 3. Opłaty kominiarskie uiszczają właściciele, dzierżawcy względnie administratorzy domów.

§ 4. Koncesjonariusze są zobowiązani do przedłożenia właścicielowi nieruchomości rocznego obliczenia opłat za wycier wszystkich przewodów kominowych i podanie opłaty miesięcznej.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie cennikowe nabiera mocy z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą ważność dotychczasowe rozporządzenia cennikowe dla rzemiosła kominiarskiego.

●

Uzupełnienie taryfy opłat za czynności kominiarskie.

Na podstawie rozporządzenia Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego z dnia 14 września 1948 r. Nr PHO. III. 1/248/48,

ustalam dodatkowy paragraf do taryfy opłat za czynności kominiarskie w następującym brzmieniu:

§ 6. Za wszelkie roboty wykonywane przez koncesjonowanych przemysłowców kominiarskich przy oczyszczaniu kominów i przewodów dymowych w budynkach państwowych i samorządowych, służących do pomieszczenia władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych, jak też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe, należy ustalać opłaty kominiarskie w wysokości 75% opłat określonych w obowiązujących taryfach kominiarskich w tych wszystkich wypadkach, w których roboty te są opłacane przez Skarb Państwa.

Prezydent Miasta: Wydra-Nawrocki.

722

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA M. GORZOWA

z dnia 20 lipca 1949 r., w sprawie maksymalnej taryfy opłat kominiarskich na terenie miasta Gorzowa.

Na podstawie art. 132 i art. 43 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 60/1927, poz. 468, Nr 40/1934, poz. 350, Nr 60/1938, poz. 463), art. 99 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36/1928, poz. 341) oraz art. rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (jednolity tekst Dz. U. R. P. Nr 80/1936, poz. 555) po wysłuchaniu opinii Pow. Rady Narodowej oraz Izby Rzemieślniczej w Poznaniu, zarządzam stosowanie na terenie miasta Gorzowa, następującej maksymalnej taryfy opłat kominiarskich:

1. a) Za czyszczenie przewodów kominowych o przekroju 14×14 cm. podstawa 8,— zł,
kolejna kondygnacja 3,— zł,
b) Za czyszczenie przewodu kominowego o przekroju 14×14 do 30×30 cm. podstawa 10,— zł,
kolejna kondygnacja 4,— zł,
c) Za czyszczenie przewodu kominowego ponad 30×30 cm (włazowe) 16,— zł,
kolejna kondygnacja 6,— zł.

2. Za czyszczenie jednorazowe kanałów dymowych (szlągów):
a) wąskie o przekroju światła do 14×14 od każdego m. bież. 10,— zł,
b) od 14×14 cm. do 30×30 cm. 15,— zł,
c) ponad 30×30 cm. za każdy m. bież. 20.— zł

3. Dla kominów przemysłowych i kanałów dymowych w restauracjach, piekarniach, szpitalach, masarniach, hotelach, kawiarniach, kuźniach itd. obowiązuje 500% stawki więcej od przewidzianej w pkt. 1 i 2.

4. Najmniejsza stawka za jednorazowe czyszczenie jednego przewodu kominowego w jedn. budynku wynosi 20,— zł.

5. Za zbadanie palenisk i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzeczenia odbioru w surowym, a następnie zdatnym do użytku stanie kominów 10-krotną stawkę jak pkt. 1, 2 i 3.

6. Za czyszczenie nasady kominowej 8,— zł.

7. Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piecykiem 25.— zł,
każdy dalszy piecyk 15,— zł.

8. Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w klasztorach, szpitalach, restauracjach, koszarach, stołówkach, kawiarniach, cukierniach itd. z jednym piecykiem 150,— zł,
za każdy dalszy piecyk 50— zł.

9. Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 m. długości 50,— zł,
za każdy dalszy m. bież. 8,— zł.

10. Za czyszczenie kotła w pralni 50,— zł.

11. Za prace wykonane na życzenie strony poza normalnym terminem lub przed godz. 7-mą, należy się dodatek w wys. 100%.

12. Wszystkie inne prace wchodzące w zakres kominiarstwa wg umowy obustronnej.

13. Za wszelkie roboty wykonywane przez koncesjonowanych przemysłowców kominiarskich przy czyszczeniu kominów i przewodów dymowych w budynkach państwowych i samorządowych, służących do pomieszczenia władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych jak też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe, należy ustalać opłaty kominiarskie w wysokości 75% opłat określonych w obowiązujących taryfach kominiarskich, w tych wszystkich wypadkach, w których roboty te są opłacane przez Skarb Państwa.

14. Należytość za czyszczenie kominów oblicza się według kondygnacji. Gdy podstawa komina jest w piwnicy, to piwnicę liczy się jako kondygnację. Przy wolno stojących, wolnowyprowadzonych kominach liczy się każde zaczęte 3 m. jako osobne kondygnacje.

15 Opłaty kominiarskie uiszczają właściciele, dzierżawcy wzgl. administratorzy domów.

16 Koncesjonariusze są zobowiązani do przedłożenia właścicielowi nieruchomości rocznego obliczenia opłat za wycier wszystkich przewodów kominowych i podania przeciętnej opłaty miesięcznej.

Prezydent Miasta: w z. Mgr E. Grudziński, Wiceprez.

723

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. WRZESIŃSKIEGO

z dnia 21 lipca 1949 r. w sprawie maksymalnej taryfy opłat kominiarskich na terenie pow. wrzesińskiego.

Na podstawie art. 132 i art. 43 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 60/1927, poz. 468, Nr 40/1934, poz. 350, Nr 60/1938, poz. 463), art. 99 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36/1928 poz. 341) oraz art. 55 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (jednolity tekst Dz. U. R. P. Nr 80/1936 poz. 555) po wysłuchaniu opinii Pow. Rady Nardowej oraz Izby Rzemieślniczej w Poznaniu zarządzam stosowanie na terenie powiatu wrzesińskiego następującej maksymalnej taryfy opłat kominiarskich:

§ 1. Opłata za wykonanie czynności kominiarskich na terenie pow. wrzesińskiego:

	do 10.000 mieszk.	do 30.000 mieszk.	do 100.000 mieszk.
1. a) Za czyszczenie przewodów kominowych o przekroju światła do 14×14 cm podstawa	14,—	10,—	8,—
kolejna kondygnacja	3,—	3,—	3,—
b) za czyszczenie przewodu kominowego o przekroju światła od 14×14 do 30×30 cm podstawa	15,—	12,—	10,—
kolejna kondgnacja	4,—	4,—	4,—
c) za czyszczenie przewodu kominowego ponad 30×30 cm (włazowe)	20,—	18,—	16,—
kolejna kondygnacja	5,—	5,—	6,—
2. Za czyszczenie jednorazowe kanałów dymowych (szlągów):			
a) wąskie o przekroju światła do 14×14 cm od każdego metra bież.	15,—	15,—	10,—
b) od 14×14 do 30×30 cm	20,—	20,—	15,—
c) ponad 30×30 cm za każdy metr bież.	25,—	25,—	20,—
3. Dla kominów przemysłowych i kanałów dymowych w restauracjach, piekarniach, szpitalach, masarniach, hotelach, kawiarniach, kuźniach podstawa	50,—	50,—	50,—
kolejna kondygnacja	15,—	15,—	15,—
Za komin przemysłowy uważa się tylko taki przewód czynny, który jest ściśle związany z wykonywaniem przemysłu.			
4. Najmniejsza stawka za jednorazowe czyszczenie kominów w jednym budynku wynosi	25,—	20,—	20,—
5. Za zbadanie palenisk i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzecz. odbioru w surowym a następnie zdatnym do użytku stanie kominów 10-krotną stawkę jak w pkt. 1, 2 i 3.			
6. Za czyszczenie nasady kominowej	15,—	10,—	8,—
7. Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piekarnikiem	40,—	30,—	25,—
każdy dalszy piekarnik	20,—	20,—	15,—

	do 10.000 mieszk.	do 30.000 mieszk.	do 100.000 mieszk.
8. Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w klasztorach, szpitalach, koszarach, restauracjach, stołówkach, kawiarniach, cukierniach itd. z jednym piekarnikiem	200,—	150,—	150,—
za każdy dalszy piekarnik	50,—	50,—	50,—
9. Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 m długości	60,—	60,—	50,—
za każdy dalszy metr bież.	14,—	10,—	8,—
10. Za czyszczenie kotła w pralni	60,—	60,—	50,—
11. Za prace wykonane na życzenie strony poza normalnym terminem lub przed godz. 7-mą należy się dodatek w wysokości 100%.			
12. Wszystkie inne prace wchodzące w zakres kominiarstwa według umowy obustronnej.			

§ 2. Należytość za czyszczenie kominów oblicza się według kondygnacji. Gdy podstawa komina jest w piwnicy, to piwnicę liczy się jako kondygnację. Przy wolno stojących wolno wyprowadzonych kominach liczy się każde zaczęte 3 m jako osobną kondygnację. Za przestrzeń między dachem a koroną komina nie przekraczającą 2 m nie wolno pobierać żadnej opłaty.

§ 3. Opłaty kominiarskie uiszczają właściciele, dzierżawcy względnie administratorzy.

§ 4. Koncesjonariusze są zobowiązani wydać osobom zobowiązanym wedle § 3 książki kontrolne wycieru kominów wedle wzoru ustalonego przez Ref. Przemysłowy Starostwa Pow., w których należy uwidocznić obliczenie kosztów wycieru według odpowiednich pozycyj taryfy przewidzianej w § 1, oraz rubryki na pokwitowanie odbioru należności. Koncesjonariusze są uprawnieni pobrać za dostarczone książki opłatę według każdorazowo ustalonych norm przez Ref. Przemysłowy.

§ 5. Zapłata obejmuje od 1 maja do 30 września tylko przewody kuchenne i czynne przewody przemysłowe, a od 1 października do 30 kwietnia jedynie używane przewody kominowe z wyłączeniem przewodów wentylacyjnych.

§ 6. Należność za czyszczenie kominów opłacają zobowiązani według § 3 natychmiast po wykonaniu czynności kominiarskich, względnie w innych terminach na podstawie indywidualnej umowy.

§ 7. Za wszelkie roboty wykonywane przez koncesjonowanych przemysłowców kominiarskich przy czyszczeniu kominów i przewodów dymowych w budynkach państwowych i samorządowych, służących do pomieszczenia władz i urzędów państwowyc, cywilnych i wojskowych, jak też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe należy ustalić opłaty kominiarskie w wysokości 75% opłat określonych w obowiązujących taryfach kominiarskich w tych wszystkich wypadkach w których roboty te są opłacane przez Skarb Państwa.

§ 8. Niniejsza taryfa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą ważność dotychczasowe rozporządzenia cennikowe dla rzemiosła kominiarskiego.

Starosta Powiatowy: Kołodziejczyk.

724

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. ŻNIŃSKIEGO

z dnia 21 lipca 1949 r. w sprawie maksymalnej taryfy opłat kominiarskich na terenie pow. żnińskiego.

Na podstawie art. 132 i art. 43 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 60/1927, poz. 468, Nr 40/1934, poz. 350, Nr 60/1938, poz. 463), art. 99 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36/1928, poz. 341) oraz art. 55 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (jednolity tekst Dz. U. R. P. Nr 80/1936, poz. 555), po wysłuchaniu opinii Pow. Rady Narodowej oraz Izby Rzemieślniczej w Poznaniu, zarządzam stosowanie na terenie pow. żnińskiego następującej maksymalnej taryfy opłat kominiarskich:

§ 1. a) za czyszczenie przewodów kominowych o przekroju światła do 14×14 cm. podstawa 14,— zł,
kolejna kondygnacja 3,— zł,

b) za czyszczenie przewodu kominowego o przekroju światła od 14×14 do 30×30 cm. podstawa 15,— zł,
kolejna kondygnacja 4,— zł,

c) za czyszczenie przewodu kominowego ponad 30×30 cm. (włazowe) 20,— zł,
kolejna kondygnacja 5,— zł.

2. a) wąskie o przekroju światła do 14×14 cm. od każdego m. bież. 15,— zł,

b) od 14×14 cm. do 30×30 cm. 20,— zł,

c) ponad 30×30 cm. na każdy m. bież. 25,— zł.

3. Dla kominów przemysłowych i kanałów dymowych w restauracjach, piekarniach, szpitalach, masarniach, hotelach, kawiarniach, kuźniach itd. obowiązuje 500% stawki więcej od przewidzianej w pkt. 1 i 2

4. Najmniejsza stawka za jednorazowe czyszczenie kominów w jednym budynku wynosi 40,— zł.

5. Za zbadanie palenisk i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzeczenia odbioru w surowym a następnie zdatnym do użytku stanie kominów 10-krotną stawkę jak w pkt. 1, 2 i 3.

6. Za czyszczenie nasady kominowej 15,— zł.

7. Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piecykiem 40,— zł,
każdy dalszy piecyk 20,— zł.

8 Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w klasztorach, szpitalach, koszarach, restauracjach, stołówkach, kawiarniach, cukierniach itd z jednym piecykiem 200,— zł.
za każdy dalszy piecyk 50,— zł.

9 Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 m. długości 60,— zł,
za każdy dalszy m. bież. 14,— zł.

10. Za czyszczenie kotła w pralni 60,— zł.

11. Za prace wykonane na życzenie strony poza normalnym terminem przed godz. 7-mą, należy się dodatek w wys. 100%.

12. Wszystkie inne prace wchodzące w skład kominiarstwa według umowy obustronnej.

§ 2. Należytości za czyszczenie kominów oblicza się według kondygnacji. Gdy podstawa komina jest w piwnicy, to piwnicę liczy się jako kondygnację.
Przy wolno stojących wolno wyprowadzonych kominach liczy się każde zaczęte 3 m. jako osobną kondygnację.

§ 3 Opłaty kominiarskie uiszczają właściciele, dzierżawcy, wzgl. administratorzy domów.

§ 4. Koncesjonariusze są zobowiązani do przedłożenia właścicielowi nieruchomości rocznego obliczenia opłat za wycier wszystkich przewodów kominowych i podania przeciętnej opłaty miesięcznej.

§ 5. Za wszelkie roboty wykonywane przez koncesjonowanych przemysłowców kominiarskich przy czyszczeniu kominów i przewodów dymowych w budynkach państwowych i samorządowych, służących do pomieszczenia władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych, jak też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe, należy ustalić opłaty kominiarskie w wysokości 75% opłat określonych w obowiązujących taryfach kminiarskich w tych wszystkich wypadkach w których roboty te są opłacone przez Skarb Państwa.

§ 6. Niniejsze rozporządzenie cennikowe nabiera mocy z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą ważność dotychczasowe rozporządzenia cennikowe dla rzemiosła.

Starosta: Wański.

725

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. WSCHOWSKIEGO

z dnia 20 lipca 1949 r. dot. ustalenia maksymalnej taryfy kominiarskiej.

Na podstawie art. 131 i art 43 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz U. R. P. Nr 53, poz. 468), Nr 40/1934, poz 350, Nr 60/1938, poz. 463) oraz po wysłuchaniu opinii Miejskich i Gminnych Rad Narodowych i Izby Rzemieślniczej w Poznaniu, zarządzam stosownie nie terenie powiatu wschowskiego następującej taryfy opłat kominiarskich

§ 1. 1. a) za czyszczenie przewodów kominowych o przekroju światła do 14×14 cm. podstawa 14,— zł,
kolejna kondygnacja 3,— zł,

b) za czyszczenie przewodu kominowego o przekroju światła od 14×14 do 30×30 cm. podstawa 15,— zł,
kolejna kondygnacja 4,— zł,

c) za czyszczenie przewodu kominowego ponad 30×30 cm. (włazowe) 20,— zł,

kolejna kondygnacja 5,— zł.

2. Za czyszczenie jednorazowe kanałów dymowych (szlągów):

a) wąskie o przekroju światła od 14×14 cm. od każdego metra bieżącego 15,— zł,

b) od 14×14 cm. do 30×30 cm. 20.— zł,

c) ponad 30×30 cm. za każdy metr bieżący 25,— zł

3. Dla kominów przemysłowych i kanałów dymowych w restauracjach, piekarniach, szpitalach, masarniach, hotelach, kawiarniach, kuźniach itd. obowiązuje 500% stawki więcej od przewidzianej w pkt. 1 i 2.

4. Najmniejsza stawka za jednorazowe czyszczenie kominów w jednym budynku wynosi 40,— zł.

5. Za zbadanie palenisk i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzeczenia odbioru w surowym, a następnie zdatnym do użytku stanie kominów 10-krotną stawkę jak w pkt. 1, 2 i 3.

6. Za czyszczenie nasady kominowej 15,— zł

7. Za czyszczenie pieca kuchennego z jednym piecykiem 40.— zł.

każdy dalszy piecyk 20,— zł.

8. Za czyszczenie pieca kuchennego oraz kotłów w klasztorach, szpitalach, koszarach, restauracjach, stołówkach, kawiarniach, cukierniach itp. z jednym piecykiem 200,— zł,

za każdy dalszy piecyk 50,— zł.

9. Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 cm. długości 60 — zł,

za każdy metr bieżący 14,— zł.

10. Za czyszczenie kotła w pralni 60,— zł

11. Za prace wykonane na życzenie strony poza normalnym terminem lub przed godz. 7-mą należy się dodatek w wys. 100%.

12. Wszystkie inne prace wchodzące w zakres kominiarstwa według umowy obustronnej.

§ 2. Należytości za czyszczenie kominów oblicza się według kondygnacji. Gdy podstawa komina jest w piwnicy, to piwnicę liczy się jako kondygnacje. Przy wolnostojących i wolnowyprowadzonych kominach liczy się każde zaczęte 3 m. jako osobną kondygnację

§ 3. Opłaty kominiarskie uiszczają właściciele, dzierżawcy względnie administratorzy domów.

§ 4. Koncesjonariusze są obowiązani do przedłożenia właścicielowi nieruchomości rocznego obliczenia opłat za wycier wszystkich przewodów kominowych i podania przeciętnej opłaty miesięcznej.

§ 5. Za wszelkie roboty wykonywane przez koncesjonowanych przemysłowców kominiarskich przy czyszczeniu kominów i przewodów dymowych w budynkach państwowych i samorządowych służących do pomieszczenia władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych, jak też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe, należy ustalać opłaty kominiarskie w wysokości 75% opłat określonych w obowiązujących taryfach kominiarskich, w tych wszystkich wypadkach, w których roboty te są opłacane przez Skarb Państwa.

§ 6. Niniejsze rozporządzenie cennikowe nabiera mocy z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą ważność dotychczasowe rozporządzenia cennikowe dla rzemiosła kominiarskiego.

Starosta Powiatowy: Gieremek.

726

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. ŚWIEBODZIŃSKIEGO z dnia 25 lipca 1949 r. w sprawie uchylenia zarządzeń pomoru świń.

Wobec wygaśnięcia pomoru świń w gromadzie Bucze gm. Lubrza — uchylam niniejszym moje zarządzenie z dnia 28 maja 1949 r. w sprawie zwalczania tej choroby (Poznański Dziennik Wojewódzki Nr 23, poz. 547).

Starosta Powiatowy: (—) Wilk.

727

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. SZAMOTULSKIEGO z dnia 17 czerwca 1949 r. w sprawie uchylenia zarządzeń pomoru świń.

Wobec wygaśnięcia pomoru świń w zagrodzie Ob. Fechnera Walentego, zam. w Zamorzu — uchylam niniejszym moje zarządzenie w sprawie zwalczania tej choroby, ogłoszone w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 18, poz. 341.

Starosta Powiatowy: (—) Ludwiczak.

728

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO ŻNIŃSKIEGO z dnia 21 lipca 1949 r. w sprawie zwalczania pomoru u świń.

W związku z urzędowym stwierdzeniem zarazy pomoru świń w zagrodzie należącej do P. G. R. Sielec gmina Żnin-Zachód tut. powiatu, na zasadzie postanowień art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) przepisów §§ 349—355 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167) oraz § 1 punkt 12—16 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 360) jak również zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 marca 1947 r. Nr Wet. 2. III./1/5, zarządzam co następuje:

I. Zagroda zapowietrzona:

§ 1. Zagrode zapowietrzoną stanowi zagroda maj. P. G. R. Sielec. W zagrodzie tej obowiązują zarządzenia ochronne, wydane na miejscu.

II. Okręg zapowietrzony:

§ 2. Ustanawiam okręg zapowietrzony pomorem świń, do którego włączam całą gromadę Sielec.

§ 3. Przy drogach na granicy okręgu zapowietrzonego należy umieścić na widocznym miejscu tablice z wyraźnym i trwałym napisem: „Pomór świń". Wstęp do chlewów i pomieszczeń dla świń w zagrodach włączonych do okręgu zapowietrzonego zabroniony jest osobom postronnym z wyjątkiem posiadacza, lekarza weterynaryjnego i osób, którym powierzono oprzątanie świń i opiekę nad nimi.

§ 4. Chlewy i pomieszczenia świń we wszystkich zagrodach okręgu zapowietrzonego na czas trwania niebezpieczeństwa pomoru świń, podlegają oczyszczeniu i codziennemu odkażaniu.

Osoby przed opuszczeniem chlewów i pomieszczeń dla świń — zagród okręgu zapowietrzonego — winny oczyścić i odkazić ręce, ubranie i obuwie. W tym celu u wyjścia z chlewu lub pomieszczenia dla świń zagrody okręgu zapowietrzonego winna być przygotowana woda, mydło, szczotka lub wiechcie i środki odkażające 1—2% roztwór sody żrącej lub 4,5% wodny roztwór kreoliny, lizolu lub innych preparatów krezolowych.

§ 5. Z zagród okręgu zapowietrzonego nie wolno wywozić (wynosić) zwłok świń padłych lub ich części, które należy przechować w miejscach odosobnionych, z zachowaniem potrzebnych ostrożności, powiadamiając jednocześnie zgodnie z przepisami o nieszkodliwym usuwaniu zwłok zwierzęcych, właściwą władzę gminną o padnięciu tałkich świń. Zarząd odnośnej gminy, który natychmiast doniesie o otrzymaniu zgłoszenia do Starostwa, powiadomi jednocześnie właściwą przetwórnię (rakarnię) celem odbioru zwłok takich świń z zaznaczeniem, że zwłoki te winny być przechowane w przetwórni aż do przybycia powiatowego lekarza weterynarii dla przeprowadzenia sekcji i ustalenia istoty choroby oraz przyczyny śmierci zwierzęcia.

§ 6. Ubój świń na terenie okręgu zapowietrzonego dozwolony jest w odnośnej zagrodzie, w innym zaś miejscu okręgu zapowietrzonego ubój świń może się odbywać tylko za specjalnym moim zezwoleniem przy zachowaniu specjalnych środków ostrożności, wskazanych przez powiatowego lekarza weterynarinego, przy czym zwierzęta te podlegają przed i po uboju urzędowemu badaniu przez lekarza weterynaryjnego.

Unieszkodliwienie mięsa warunkowo zdatnego odbywać się winno w obecności lekarza weterynarii. Jeżeli w miejscu uboju nie można przeprowadzić zabiegów, mających na celu unieszkodliwienie mięsa warunkowo zdatnego, wówczas mięso to zgodnie z przepisami § 50 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r. o urzędowym badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 305) należy zniszczyć.

§ 7. W okręgu zapowietrzonym zakazuję:

1. odbywania targów, przetargów i pokazów świń,
2. handlu domokrążnego świniami,
3. pędzenia świń, puszczania ich samopas na wspólne pastwiska, jak również zatrzymywania się ze świniami przewożonymi na wozach oraz
4. używania knurów do pokrycia cudzych świń.

§ 8. We wszystkich zagrodach okręgu zapowietrzonego należy trzymać psy na uwięzi, inne zaś drobne zwierzęta, jak: koty, króliki, drób, gołębie itp. w zamknięciu.

§ 9. Wywożenie świń z zagród okręgu zapowietrzonego jest zakazane. Wywożenie świń z okręgu zapowietrzonego, jak również przewożenie świń przez obszar tego okręgu, może się odbywać wyjątkowo za uprzednim moim zezwoleniem i to tylko celem natychmiastowego uboju:

1. na wozach do innej zagrody (rzeźni) tej samej miejscowości okręgu zapowietrzonego lub innej sąsiedniej miejscowości okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego,
2. koleją lub statkiem do dalszych rzeźni publicznych lub wywozowych. Wagony lub oddziały statku winny być oznaczone wyraźnym napisem: „Pomór świń". Do listu przewozowego takich przesyłek świń dołączyć należy zezwolenie na wywóz. Przesyłki takich zwierząt wolno dokonywać tylko na stacjach oznaczonych w zezwoleniu i w listach przewozowych, przeładowanie lub skierowanie ich do innych stacji jest wzbronione.

Przewóz świń z zagród okręgu zapowietrzonego do stacji kolejowych lub przystani wodnych do rzeźni winien odbywać się na szczelnych wozach, aby nie wypadał nawóz lub ściółka.

Środki przewozowe (wozy, wagony, statki, autobusy itp.) jak również rampy, sprzęty i przedmioty, używane do załadowania i wyładowania wspomnianych wyżej przesyłek świń podlegają natychmiastowemu oczyszczeniu i odkażeniu.

§ 10. Wprowadzanie świń do okręgu zapowietrzonego, jak również wypędzanie świń na własne pastwiska oraz szczepienie świń w tym okręgu surowicą przeciwróżycową uzależniam od uprzedniego mego zezwolenia.

III. Okręg zagrożony.

§ 11. Ustanawiam okręg zagrożony pomorem świń, do którego włączam gromady: Uścikowo, Ustaszewo, Słębowo, Podobowice, Żarczyn, Paryż, Piotrkowice, Gorzyce, Słabomierz, Juncewo, Świątkowo i Nadborowo.

§ 12. W okręgu zagrożonym zakazuję:
1. Odbywania targów, przetargów, pokazów świń z wyjątkiem przetargów na świnie znajdujące się przynajmniej od trzech miesięcy w tej samej zagrodzie.
2. Handlu domokrążnego świniami.
3. Pędzenia świń, puszczania ich samopas jak również zatrzymywania się ze świniami przewożonymi na wozach.

§ 13. Przy drogach na granicy okręgu zagrożonego nakazuję umieszczenie tablicy z wyraźnym i trwałym napisem: „Pomór świń".

§ 14. Od uprzedniego uzyskania mego zezwolenia uzależniam w okręgu zagrożonym:
1. Używania knurów do pokrycia cudzych świń.
2. Wyprowadzania świń z okręgu i przeprowadzanie ich przez ten okręg jak również wprowadzania świń do tego okręgu.
3. Wypędzanie świń na wspólne pastwiska.
4. Szczepienie świń surowicą przeciwróżycową.

§ 15. Wywóz świń hodowlanych i użytkowych z okręgu zagrożonego może być dokonany tylko za moim zezwoleniem pod warunkiem jednak, że zwierzęta te na 24 godz. przed wywozem zostaną zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzane. Do przewozu takich świń mają zastosowanie przepisy § 9.

Po przybyciu na miejsce przeznaczenia zwierzęta podlegają odosobnieniu i obserwacji na przeciąg 4 tygodni, po upływie którego to czasu zarządzone środki ochronne zostaną uchylone, jeżeli świnie takie zostaną zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzane.

§ 16. Przekroczenie niniejszego zarządzenia, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania, karane będą według rozdziału VII postanowień karnych, przytoczonego na wstępie rozporządzenia Prezydenta R. P.

Starosta Powiatowy: Wański.

729

OGŁOSZENIE STAROSTY POW. MIĘDZYCHODZKIEGO
z dnia 29 lipca 49 r. w sprawie doręczenia tyt. egzekucyjnego.

Na zasadzie art. 24 ust. 3 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 22. 3. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. Nr 36, poz. 341) zawiadamia się ob. Lencha Zbigniewa s. Józefa i Józefy, ur. 29. 1. 1930 r. ostatnio zamieszkałego w Głażewie, pow. Międzychód, o nieznanym obecnie miejscu zamieszkania względnie pobytu, że w Starostwie Powiatowym w Międzychodzie jest złożony tyt. egzekucyjny na kwotę 1010,— zł w sprawie Rej. K. 245/49.

Ogłoszenie uważa się za dokonane w dniu powtórnego ogłoszenia w Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy: Józwiak Cz.

730

OBWIESZCZENIE STAROSTY POW. SZAMOTULSKIEGO
z dnia 2 sierpnia 1949 r. dot. wszczęcia postępowania wywłaszczeniowego gruntów położonych w Wronkach-Zamość.

Na podstawie art. 13 i 14 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24 września 1934 r. prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 776) oraz art. 4 pkt. 4 dekretu z dnia 7 kwietnia 1948 r. o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 138), podaję do publicznej wiadomości, że na wniosek Dyrekcji Okręgu Kolei Państwowych w Poznaniu z dnia 4 kwietnia 1949 r., Nr Pr. G.-1/75/49 zatwierdzony przez Ministra Komunikacji z dnia 24 maja 1949 r. zgodnie z art. 12—19 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym i art. 2—4 dekretu z dnia 7 kwietnia 1948 r. o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 r. wszczęto postępowanie wywłaszczeniowe na rzecz Skarbu Państwa, przedsiębiorstwa Polskie Koleje Państwowe odnośnie gruntu położonego we Wronkach, zapisanego w księdze wieczystej Sądu Grodzkiego we Wronkach, tom XXV, wykaz liczba 560, parceli Nr 288/78, o powierzchni 10 a 32 m², stanowiącego własność obyw. Siwka Bolesława, niezbędnego na cele użyteczności publicznej.

Wywłaszczenie to ma polegać na odjęciu prawa własności z dniem 9 maja 1945 r.

Plan sytuacyjny i inne załączniki wyłożone będą w Zarządzie Miejskim we Wronkach do przejrzenia w ciągu dni 14-tu. Osoby zainteresowane mogą w tym okresie zgłaszać wnioski i sprzeciwy, które należy wnosić na ręce obyw. Burmistrza miasta Wronek.

Starosta Powiatowy: w z. M. Zieliński, Wicestarosta.

731

OBWIESZCZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO
z dnia 4 sierpnia 1949 r. dot. sprostowania błędu drukarskiego.

Na podstawie § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. w sprawie dzienników wojewódzkich (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 648) prostuje się następujący błąd drukarski:

W Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 30 z dnia 1 sierpnia 1949 r. w poz. 657 w obwieszczeniu Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego z dnia 21 lipca 1949 r. (H. Og. 1/3-799/49) w sprawie zawodowego uprawiania wróżbiarstwa w ust. 3 zamiast „11. 3. 49 (Dz. U. R. P. Nr 13/49, poz. 105)" winno być: „11. 3. 48 (Dz. U. R. P. Nr 13/48, poz. 105)".

Za Wojewodę: Baraniak, w z. Naczelnika Wydziału.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIE WYDZIAŁU POWIATOW. W WOLSZTYNIE
z dnia 3 sierpnia 1949 r. dot. statutu o podatku od prawa polowania.

Powiatowa Rada Narodowa w Wolsztynie na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 13 powziętą na posiedzeniu w dniu 31 stycznia 1949 r., a zatwierdzoną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu wprowadza na rzecz Wolsztyńskiego Powiatowego Związku Samorządowego podatek od prawa polowania.

§ 1. Podatkowi podlega prawo polowania na gruntach dla tych celów dzierżawionych, a położonych na obszarze gmin wiejskich powiatu wolsztyńskiego.

§ 2. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych, uprawnionych do polowania.

§ 3. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z pierwszym dniem tego roku, w którym uzyskano uprawnienie do polowania.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z ostatnim dniem tego roku, w którym ustało uprawnienie do polowania.

§ 4. 1. Przy czynszu dzierżawnym, wynoszącym 4,— zł lub więcej z 1 ha rocznie — 30% czynszu dzierżawnego.

2. Przy mniejszych czynszach dzierżawnych — 50% czynszu dzierżawnego.

§ 5. Podatek płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia uzyskania uprawnienia do polowania.

§ 6. Podatek, pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem osobistym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 7. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Wydziałowi Powiatowemu w Wolsztynie.

§ 8. Statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wolsztyn, dnia 31 stycznia 1949 r.

Przewodniczący Powiatowej Rady Narodowej: (—) Pierzchalski.

*

Powyższy statut zatwierdzony przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej pismem z dnia 17. VI. 1949 r. L. dz. W. R. N. 4484/49 podaję do publicznej wiadomości.

Wolsztyn, dnia 3 sierpnia 1949 r.

Starosta Powiatowy: Zygmaniak, Przewodn. Wydz. Powiat.

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W JAROCINIE z dnia 18 lipca 1949 r. dot. statutów o podatkach komunalnych.

A. Statut o podatku od psów.

Miejska Rada Narodowa w Jarocinie, na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 6 i 13, powziętą na posiedzeniu w dniu 10 lutego i 20 maja 1949 r., a zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Jarocinie wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej w Jarocinie, podatek od psów.

§ 1. Podatkowi podlegają psy utrzymywane na obszarze miasta Jarocina.

§ 2. Od podatku są zwolnione:

1. Szczenięta do 8 tygodni.

2. Psy będące w posiadaniu: a) osób korzystających w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, b) konsulów i urzędników konsularnych nie będących obywatelami Rzeczypospolitej.

3. Psy, będące przedmiotem handlu przedsiębiorstwa trudniącego się zawodowo sprzedażą psów

4. Psy, będące pomocą dla kalek (niewidomych, głuchoniemych, niedołężnych itp.), po jednym na każdą osobę

5. Psy, utrzymywane przez zakłady naukowe i doświadczalne wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych.

6. Psy, utrzymywane przez władze wojskowe i władze bezpieczeństwa publicznego.

7. Psy śledcze i ochronne, stanowiące własność poszczególnych funkcjonariuszów władz bezpieczeństwa publicznego, o ile za śledcze lub ochronne uznane zostały przez właściwe władze bezpieczeństwa publicznego.

8. Psy, utrzymywane do pilnowania mienia, będącego w posiadaniu związków samorządu terytorialnego oraz mienia ich instytucji, zakładów i przedsiębiorstw.

9. Psy łańcuchowe, utrzymywane do pilnowania gospodarstwa rolnego, po jednym na każde gospodarstwo.

10. Psy będące w posiadaniu dozorców nocnych, po jednym na każdego dozorcę.

11. Psy, będące w posiadaniu osób czasowo przebywających na obszarze miasta Jarocina nie dłużej jednak, niż przez miesiąc od dnia przybycia, lub też przebywających dłużej niż miesiąc, jeżeli podatek od psów pobierany jest przez ten związek samorządowy, na terenie którego osoby te stale mieszkają.

§ 3. Obowiązek podatkowy ciąży na właścicielach, bądź posiadaczach psów, podlegających podatkowi.

§ 4. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z pierwszym dniem tego roku kalendarzowego, w którym osoba zobowiązana weszła w posiadanie psa.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem tego roku, w którym osoba zobowiązana pozbyła się psa.

§ 5. 1. Podatek wynosi rocznie:

a) od pierwszego psa zł 2.000,—,

b) od drugiego psa zł 4.000,—,

c) od każdego dalszego psa zł 10,000,—,

d) od każdego rasowego psa myśliwskiego zł 500,— pod warunkiem przedstawienia zaświadczenia Sekcji Kynologicznej Polskiego Związku Łowieckiego.

2. Podatek pobiera się w połowie stawek przewidzianych w ustępie poprzedzającym, jeżeli osoba zobowiązana weszła w posiadanie psa po dniu 30 czerwca.

§ 6. Podatek płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia wejścia w posiadanie psa.

§ 7. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem osobistym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r o obowiązkach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 8. 1. Posiadacze nieruchomości obowiązani są corocznie w terminie do 31 stycznia każdego roku składać Zarządowi Miejskiemu w Jarocinie na przepisanym wzorze według stanu z dnia 1 stycznia, wykazy osób zamieszkałych w danej miejscowości, posiadających psy, z podaniem ilości psów.

2. Posiadacze nieruchomości obowiązani są zawiadamiać Zarząd Miejski w Jarocinie o wszystkich zmianach zaszłych w złożonych przez nich wykazach, o których mowa w ust. 1 — najdalej w ciągu miesiąca po zaszłej zmianie.

§ 9. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Jarocinie.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia powzięcia uchwał przez Miejską Radę Narodową

Jarocin, dnia 20 maja 1949 r.

Za Zarząd Miejski, Burmistrz: Siudmak.

Za Miejską Radę Narodową, Przewodn.: Mgr Tobolski Kazimierz.

*

Treść powyższego statutu podaję do publicznej wiadomości.

Jarocin, dnia 18 lipca 1949 r.

Zarząd Miejski w Jarocinie, Burmistrz: Siudmak.

B. Statut o podatku od środków reklamy.

Miejska Rada Narodowa w Jarocinie na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 8 i 12, powziętą na posiedzeniu w dniu 10 lutego i 20 marca 1949 r. a zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Jarocinie, wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej w Jarocinie, podatek od środków reklamy.

§ 1. Podatkowi podlegają następujące środki reklamy zarówno o charakterze stałym, jak i jednorazowym: a) publicznie uwidocznione, wyświetlane lub w inny sposób rozpowszechniane wszelkiego rodzaju godła i znaki firmowe, szyldy, napisy, plakaty, ulotki i ogłoszenia, b) inne urządzenia reklamowe (np. szafki z artykułami będącymi przedmiotem wyrobu lub sprzedaży).

§ 2. Od podatku są zwolnione:

1. Obowiązkowe tabliczki na środkach lokomocji, zawierające numer rejestracyjny pojazdu lub nazwisko, imię i adres posiadacza środków lokomocji.

2. Środki reklamy umieszczane w obrębie terenów targów międzynarodowych lub wystaw zbiorowych, urządzanych przez państwo, samorządy i organizacje społeczne lub zawodowe.

3. Napisy zawierające wyłącznie hasła propagandowo-społeczne.

4. Ogłoszenia zamieszczane w dziennikach i czasopismach.

5 Napisy, których obowiązek umieszczenia wynika z mocy szczególnych przepisów, jeżeli powierzchnia napisu w poszczególnym przypadku nie przekracza 600 cm^2, a przepis szczególny nie stanowi inaczej.

6. Środki reklamy umieszczone wewnątrz lokali handlowych, przemysłowych itp., z wyjątkiem napisów i urządzeń umieszczonych na wystawach, oknach i drzwiach zewnętrznych.

§ 3. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych oraz spadkach nie objętych, używających środków reklamy, podlegających podatkowi.

§ 4. Od podatku wolne są:

1. Urzędy państwowe i samorządowe.

2. Instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze, związki zawodowe, partie polityczne, organizacje młodzieżowe i społeczne oraz osoby prawne i instytucje, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne z wyjątkiem obliczonych na zysk przedsiębiorstw należących do tych instytucji, związków i osób.

3. Pod warunkiem wzajemności — przedstawicielstwa dyplomatyczne, misje oraz konsulaty państw obcych.

4. Muzea i biblioteki utrzymywane przez państwo i samorząd oraz szpitale publiczne.

§ 5. 1. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu tego roku, w którym użyto środka reklamy.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z ostatnim dniem tego roku, w którym zaprzestano używania środka reklamy.

§ 6. 1. Podatek wynosi:

1. Od godeł i znaków firmowych, szyldów, napisów oraz od trwałych plakatów o powierzchni:

do 0,2 m^2 zł 400,— rocznie, ponad 0,2 m^2 do 0,5 m^2 zł 500,— rocznie;

ponad 0,5 m^2 do 1 m^2 zł 1.000,— rocznie, ponad 1 m^2 do 2 m^2 zł 2.000,— rocznie;

ponad 2 m^2 do 3 m^2 zł 3.000— rocznie;

ponad 3 m^2 zł 4.000,— rocznie.

2 Od innych urządzeń reklamowych szafek, neonów, latarń, lamp itp. zł 4.000,— rocznie.

3. Od reklam żywych i pojazdów reklamowych od zł 600,— do zł 4.000,— w zależności od czasokresu używania reklamy.

4. Od ogłoszeń oraz od jednorazowych plakatów i ulotek, przeznaczonych do rozplakatowania, rozdania lub rozesłania 10% należności za wykonanie.

5. Od reklam wyświetlanych sposobem projekcyjnym w kinoteatrach lub innych lokalach publicznych 10% należności za wyświetlanie.

6. Jeżeli taki środek reklamy jak godło, znak firmowy lub napis nie posiada obramowania, powierzchnię jego dla celów podatkowych stanowi powierzchnia najmniejszego kwadratu lub prostokąta, w ramach którego ten przedmiot reklamy całkowicie się mieści.

§ 7. Stawki podatkowe, wymienione w § 6, ust. 1, pkt. 1) i 2), podwyższa się:

1. O 50% od środków reklamy, umieszczonych na dachu, szczycie budynku lub w poprzek ulicy.

2. O 25% od środków reklamy, umieszczonych powyżej pierwszego piętra lub poza obejściem pomieszczeń, w których znajduje się przedsiębiorstwo.

§ 8. Podatek pobiera się w połowie stawek przewidzianych w § 6, ust. 1, pkt. 1) i 2) oraz w § 7, jeżeli środki reklamy umieszczono po dniu 30 czerwca.

§ 9. 1. Podatek wymieniony w § 6, ust. 1, pkt. 1) i 2) oraz w § 7, płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia powstania obowiązku podatkowego.

2. Podatek, wymieniony w § 6, ust. 1, pkt 3), płatny jest z góry w dniu powstania obowiązku podatkowego, a wymieniony w § 6, ust. 1, pkt. 4) i 5) wraz z zapłatą należności za wykonanie lub wyświetlanie reklamy.

§ 10. Do obliczenia i pobrania od podatnika podatku wymienionego w § 6, ust. 1, pkt. 4) i 5) oraz do wypłacenia go na rachunek Zarządu Miejskiego w Jarocinie w terminie siedmiu dni od dnia pobrania obowiązane jest przedsiębiorstwo, wykonujące lub wyświetlające dany środek reklamy. Przedsiębiorstwo takie jest płatnikiem w rozumieniu art. 17, pkt 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

§ 11. Posiadacze nieruchomości, położonych na obszarze miasta Jarocina, obowiązani są corocznie w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku składać Zarządowi Miejskiemu w Jarocinie na przepisanym wzorze, według stanu z dnia 1 stycznia wykazy osób, posiadających na ich nieruchomościach środki reklamy, o których mowa w § 6, ust. 1, pkt. 1) i 2) z podaniem opisu środka reklamy oraz imion, nazwisk i adresów ich posiadaczy.

§ 12 Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o obowiązkach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 13. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Jarocinie.

§ 14 Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia powzięcia uchwał przez Miejską Radę Narodową.

Jarocin, dnia 20 marca 1949 r.

Za Zarząd Miejski, Burmistrz: Siudmak.

Za Miejską Radę Narodową, Przewodn.: Mgr Tobolski Kazimierz.

*

Treść powyższego statutu podaję do publicznej wiadomości.

Jarocin, dnia 18 lipca 1949 r.

Zarząd Miejski w Jarocinie, Burmistrz: Siudmak.

C. Statut o podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych.

Miejska Rada Narodowa w Jarocinie na podstawie art. 39 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 10, powziętą na posiedzeniu w dniu 10 lutego 1949 r., zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Jarocinie, wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej Jarocin, podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych.

§ 1. 1. Podatkowi podlegają prywatno-prawne zawodowe i odpłatne świadczenia, polegające na sprzedaży do spożycia w lokalach zakładów gastronomicznych potraw i napojów, nie wyłączając artykułów, objętych monopolami państwowymi, wykonywane na obszarze miasta Jarocina.

2. Przez „zakłady gastronomiczne" rozumie się wszelkie przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego, jak restauracje, bary, bufety, paszteciarnie, kawiarnie, cukiernie, winiarnie, piwiarnie, pokoje do śniadań, pokoje gościnne, stołówki, jadłodajnie, w szczególności zaś przedsiębiorstwa wymagające uzyskania koncesji na ich prowadzenie na podstawie przepisów dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322).

§ 2. Wolne od podatku są świadczenia, wymienione w § 1, ust. 1 niniejszego statutu zwolnione od podatku obrotowego, pobieranego na rzecz Skarbu Państwa.

§ 3. 1 Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, prawnych oraz spadkach nie objętych, wykonywujących świadczenia, objęte § 1, ust. 1.

2. Jeżeli świadczenia są wykonywane przez spółki jawne, komandytowe, oraz spółki, nie będące spółkami handlowymi — obowiązek podatkowy ciąży na tych spółkach.

3. Na przedsiębiorstwach państwowych i samorządowych oraz na przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym ciąży obowiązek podatkowy niezależnie od tego, czy mają odrębną osobowość prawną.

§ 4. 1. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą rozpoczęcia wykonywania świadczeń podlegających podatkowi (§ 1, ust 1).

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem roku podatkowego, w ciągu którego zaprzestano wykonywania świadczeń, podlegających podatkowi.

§ 5. 1. Podstawę opodatkowania stanowi obrót osiągnięty z tytułu świadczeń wymienionych w § 1, ust. 1, a ustalony przez władze skarbowe dla celów wymiaru podatku obrotowego, pobieranego na podstawie każdocześnie obowiązujących w tym względzie przepisów.

2. Wszelkie decyzje, ustalające lub zmieniające rozmiar zobowiązania podatkowego w podatku obrotowym (ust. 1), powodują odpowiednie ustalenia bądź zmiany w ustaleniach rozmiaru zobowiązań podatkowych w podatku pobieranym na podstawie niniejszego statutu.

3. Zakłady gastronomiczne nie mogą doliczać podatku, pobieranego na podstawie niniejszego statutu, do opłaty (rachunku) pobieranej za świadczenia będące przedmiotem podatku (§ 1, ust 1), lecz obowiązane są podatek ten wkalkulować w odpłatę (cenę) za te świadczenia.

§ 6. Podatek wynosi 10% podstawy opodatkowania.

§ 7. Podatnicy podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych obowiązani są do wpłacania w ciągu roku podatkowego zaliczek miesięcznych na podatek.

2. Za podstawę do ustalenia wysokości zaliczki służy obrót, osiągnięty w miesiącu ubiegłym.

3. Zaliczkę oblicza się w wysokości podatku, przypadającego od ustalonego w myśl ust. 2 obrotu.

4. Podatnicy obowiązani są obliczać obrót za każdy miesiąc i wpłacać zaliczki miesięczne bez wezwania władzy podatkowej w terminie do dnia 15 następnego miesiąca, składając równocześnie właściwej władzy podatkowej deklarację według ustalonego wzoru.

5. Rożnica pomiędzy ustaloną przez władzę wymiarową za rok podatkowy kwotą podatku a kwotą należnych zaliczek płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia decyzji.

§ 8. Podatek, pobierany na podstawie niniejszego statutu jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 9. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Jarocinie.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 marca 1949 r.

Jarocin, dnia 20 kwietnia 1949 r.

Za Zarząd Miejski, Burmistrz: Siudmak.

Za Miejską Radę Narodową, Przewodn.: Mgr Tobolski Kazimierz.

*

Treść powyższego statutu podaję do publicznej wiadomości.

Jarocin, dnia 18 lipca 1949 r.

Zarząd Miejski w Jarocinie, Burmistrz: Siudmak.

D. Statut o podatku hotelowym.

Miejska Rada Narodowa w Jarocinie na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 9, powziętą na posiedzeniu w dniu 10 lutego 1949 r., a zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Jarocinie, wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej Jarocin podatek hotelowy.

§ 1. 1. Podatkowi podlegają lokale lub ich części w przedsiębiorstwach przemysłu gospodniego, prowadzonych na terenie gmin miasta Jarocina.

2. Przez przedsiębiorstwa przemysłu gospodniego, nazywane w dalszych paragrafach „przedsiębiorstwami", rozumie się hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane, gospody i domy zajezdne, prowadzone zawodowo i obliczone na zysk.

§ 2 Obowiązek podatkowy ciąży na osobach, zajmujących lokale lub ich części w przedsiębiorstwach, wymienionych w § 1.

§ 3. 1. Od podatku wolni są:

1. Posłowie do Sejmu.

2. Wojskowi w służbie czynnej, pracownicy państwowi i związków samorządu terytorialnego, przebywający w delegacji służbowej.

3. Pod warunkiem wzajemności — osoby, korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, konsulowie, urzędnicy konsularni, nie będący obywatelami Rzeczypospolitej.

4. Właściciele i personel przedsiębiorstw oraz zamieszkujący z nimi członkowie rodziny, jeżeli zajmują lokale we własnych przedsiębiorstwach lub przedsiębiorstwach, w których pracują.

5. Osoby delegowane na zjazdy organizacyj społecznych i politycznych.

6. Uczestnicy wycieczek kierowanych przez przewodników a organizowanych przez urzędy i instytucje państwowe i samorządowe, instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, związki zawodowe, partie polityczne, osoby prawne, których dochód zgodnie ze statutem obracany jest w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne.

2. Osoby wymienione w ust. 1) i 3) korzystają ze zwolnienia od podatku po okazaniu zarządowi przedsiębiorstwa legitymacji służbowej, a osoby wymienione w ust. 1, pkt. 2 — nadto delegacji służbowej. Zarząd przedsiębiorstwa wpisuje do księgi najmu pokoi nazwę wystawcy, numer legitymacji oraz datę i numer delegacji.

3. Osoby wymienione w ust 1, pkt. 5) i 6) korzystają ze zwolnienia wyłącznie na podstawie pisemnej decyzji, wydanej przez Wydział Powiatowy — Zarząd Miejski.

§ 4. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z chwilą zajęcia, kończy się z chwilą zwolnienia lokalu.

§ 5. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz należny za najem lokalu lub jego części wraz z należnością za korzystanie z mebli, pościeli, oświetlenia, ogrzewania i wszelkich dodatkowych świadczeń, połączonych z najmu lokalu lub jego części. Nie stanowi podstawy opodatkowania należność za wyżywienie oraz koszty wyłożone za najemcę, jak zwrot opłaty za międzymiastowe rozmowy telefoniczne itp., jeżeli koszty te nie są wliczone w ogólną sumę czynszu, należną za najem lokalu lub jego części.

§ 6. Podatek stanowi 10% podstawy opodatkowania.

§ 7 Podatek płatny jest wraz z należnością za korzystanie z usług przedsiębiorstwa.

§ 8. 1. Do obliczania i pobierania od podatnika podatku oraz do wpłacania go na rachunek Wydziału Powiatowego — Zarządu Miejskiego, obowiązany jest zarząd przedsiębiorstwa, który jest płatnikiem w rozumieniu art. 17, ust. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz U. R. P. Nr 27, poz 174).

2. Płatnik nie odpowiada za zaniechanie obowiązku obliczenia podatku od podatnika w przypadku stwierdzonej protokołem organu porządku publicznego odmowy zapłaty podatku przez podatnika.

§ 9. 1. Rachunki za czynsz należny za najem lokalu lub jego części mogą być wystawiane tylko na blankietach wydawanych w tym celu za zwrotem kosztów przez Wydział Powiatowy — Zarząd Miejski.

2. Na rachunku należy uwidocznić obok czynszu należnego za najem także kwotę podatku.

3. Rachunki wystawia się przez kalkę w trzech równobrzmiących egzemplarzach, z których jeden otrzymuje podatnik, drugi podlega przekazaniu Wydziałowi Powiatowemu — Zarządowi Miejskiemu, trzeci zaś pozostaje w przedsiębiorstwie

4. Drugie egzemplarze rachunków płatnik obowiązany jest dostarczyć Wydziałowi Powiatowemu — Zarządowi Miejskiemu łącznie z wpłatą podatku.

§ 10. Pobrane kwoty podatku płatnicy obowiązani są wpłacać do kasy Zarządu Miejskiego, jeżeli chodzi o kwoty pobrane w czasie od dnia 1 do 7 każdego miesiąca — w dniu 8 danego miesiąca, w czasie od 8 do 14 — w dniu 15 danego miesiąca, w czasie od 15 do 21 — w dniu 22 danego miesiąca i w czasie od 22 do końca miesiąca, w dniu 1 miesiąca następnego.

§ 11. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem osobistym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P Nr 27, poz. 173).

§ 12. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Wydziałowi Powiatowemu — Zarządowi Miejskiemu w Jarocinie.

§ 13. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia powzięcia uchwały przez Miejską Radę Narodową.

Jarocin, dnia 20 kwietnia 1949 r

Za Zarząd Miejski, Burmistrz: Siudmak.

Za Miejską Radę Narodową, Przewodn.: Mgr Tobolski Kazimierz.

●

Treść powyższego statutu podaję do publicznej wiadomości.

Jarocin, dnia 18 lipca 1949 r.

Zarząd Miejski w Jarocinie, Burmistrz: Siudmak.

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W LESZNIE z dnia 6 sierpnia 1949 r. dot. statutu o podatku hotelowym.

Miejska Rada Narodowa w Lesznie, na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 5b) powziętą na posiedzeniu w dniu 21. 11. 1948 r. a zatwierdzoną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu, wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej m. Leszna, podatek hotelowy.

§ 1. 1. Podatkowi podlegają lokale lub ich części w przedsiębiorstwach przemysłu gospodniego, prowadzonych na terenie miasta Leszna.

2. Przez „przedsiębiorstwo przemysłu gospodniego" nazywane w dalszych paragrafach — „przedsiębiorstwami" rozumie się hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane, gospody i domy zajezdne, prowadzone zawodowo i obliczone na zysk.

§ 2. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach, zajmujących lokale lub ich części w przedsiębiorstwach, wymienionych w § 1.

§ 3. 1. Od podatku wolni są:

a) posłowie do sejmu,

b) wojskowi w słubie czynnej, pracownicy państwowi i związku samorządu terytorialnego przebywający w delegacji służbowej,

c) pod warunkiem wzajemności — osoby, korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, konsulowie, urzędnicy konsularni, nie będący obywatelami Rzeczypospolitej,

d) właściciele i personel przedsiębiorstw oraz zamieszkujący z nimi członkowie rodziny, jeżeli zajmują lokale we własnych przedsiębiorstwach lub w przedsiębiorstwach, w których pracują.

e) osoby delegowane na zjazdy organizacyj społecznych i politycznych,

f) uczestnicy wycieczek kierowanych przez przewodników a organizowanych przez urzędy i instytucje państwowe i samorządowe instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, związki zawodowe, partie polityczne, osoby prawne, których dochód zgodnie ze statutem obracany jest w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne

2. Osoby wymienione w ust. 1 pkt. a) i c) korzystają ze zwolnienia od podatku po okazaniu zarządowi przedsiębiorstwa legitymacji służbowej, a osoby wymienione w ust. 1 pkt. b) — nadto delegacji służbowej. Zarząd przedsiębiorstwa wpisuje do księgi najmu pokoi, nazwę wystawcy, numer legitymacji oraz datę i numer delegacji.

3. Osoby wymienione w ust. 1 pkt. e) i f) korzystają ze zwolnienia wyłącznie na podstawie pisemnej decyzji, wydanej przez Zarząd Miejski.

§ 4 Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z chwilą zajęcia, kończy się z chwilą zwolnienia lokalu.

§ 5. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz należny za najem lokalu lub jego części wraz z należnością za korzystanie z mebli, pościeli, oświetlenia, ogrzewania i wszelkich świadczeń, połączonych z najmu lokalu lub jego części. Nie stanowi podstawy opodatkowania należność za wyżywienie oraz koszty wyłożone za najemcę, jak zwrot opłaty za międzymiastowe rozmowy telefoniczne itp., jeżeli koszty te nie są wliczone w ogólną sumę czynszu, należną za najem lokalu lub jego części.

§ 6. Podatek stanowi 20 procent podstawy opodatkowania.

§ 7. Podatek płatny jest wraz z należnością za korzystanie z usług przedsiębiorstwa.

§ 8. 1. Do obliczania i pobierania od podatnika podatku oraz do wpłacenia go na rachunek Zarządu Miejskiego, obowiązany jest zarząd przedsiębiorstwa, który jest płatnikiem w rozumieniu art. 17 ust. 3 dekretu z dnia 16. 5. 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz 147).

2. Płatnik nie odpowiada za zaniechanie obowiązku obliczenia i pobrania podatku od podatnika w przypadku stwierdzonej protokołem organu porządku publicznego odmowy zapłaty podatku przez podatnika.

§ 9. 1. Rachunki za czynsz należny za najem lokalu lub jego części mogą być wystawiane tylko na blankietach, wydawanych w tym celu za zwrotem kosztów przez Zarząd Miejski.

2. Na rachunku należy uwidocznić obok czynszu należnego za najem także kwotę podatku.

3 Rachunki wystawia się przez kalkę w trzech równobrzmiących egzemplarzach, z których jeden otrzymuje podatnik, drugi podlega przekazaniu Zarządowi Miejskiemu, trzeci zaś pozostaje w przedsiębiorstwie.

4. Drugie egzemplarze rachunków płatnik obowiązany jest dostarczyć Zarządowi Miejskiemu łącznie z wpłatą podatku.

§ 10. Pobrane kwoty podatku płatnicy obowiązani są wpłacić do Kasy Zarządu Miejskiego, jeżeli chodzi o kwoty pobrane w czasie od dnia 1 do 7 każdego miesiąca — w dniu 8 danego miesiąca, w czasie od 8 do 14 — w dniu 15 danego miesiąca, w czasie od 15 do 21 — w dniu 22 danego miesiąca i w czasie od 22 do końca miesiąca, w dniu 1 miesiąca następnego.

§ 11. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem osobistym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16. 5 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 12. Celem kontroli podatku przysługuje Zarządowi Miejskiemu prawo żądania przedstawienia sobie ksiąg meldunkowych, rachunkowych oraz wszelkich innych dowodów, jak również delegowania urzędników dla dokonania wywiadu i zebrania danych na miejscu.

§ 13. Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty zostanie w drodze przymusowej, z doliczeniem dodatku za zwłokę na podstawie art. 38 dekretu z dnia 16 5 1946 r. o obowiązaniach podatkowych (Dz. U R. P. Nr 27, poz. 173), oraz kosztów egzekucyjnych z postanowieniami dekretu z dnia 28. 1. 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 84).

§ 14. Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku, podlegają karom przewidzianym w art 148 dekretu z dnia 11. 4. 1947 r. prawo karne — skarbowe (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 140).

§ 15. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Lesznie.

§ 16 Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim i prasie miejscowej z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

Leszno, dnia 29 listopada 1948 r.

Przewodniczący M. R. N.: Kowalski.

Niniejszy statut, zatwierdzony uchwałą Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu z dnia 15 2. 1949 r. podaje się do publicznej wiadomości.

Leszno, dnia 6 sierpnia 1949 r.

P. o. Prezydenta Miasta: Mańczak, Wiceprezydent miasta.

ZAGUBIONE DOKUMENTY

Zgłoszono celem unieważnienia o zagubieniu (skradzeniu) nast. dokumentów.

Wróbel Andrzej, Poznań, ul. Kościelna 35, m. 10, zameldowanie milicyjne, legitymację Zw. Zaw. Nauczycielstwa, 2 leg. Zw. Inwalidów.

Wróbel Maria, Poznań, ul Kościelna 35, m. 10, zameldowanie milicyjne, leg. Zw. Zaw. Pracown. Przemysłu Poligraficznego.

Skubich Jan, Poznań-Żegrze, ul. Gołężycka 12, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Poznań.

Widyński Kazimierz, Poznań-Winiary, ul. Piątkowska 30, m 2, zameldowanie milicyjne, zaświad o rejestracji, wydane przez „Służba Polsce", zaświadczenie pracy, wydane przez Centr. Handl. Przem. Odzieżowego Poznań.

Żminkowski Marian, Tomaszów Lubelski, ul. Kościuszki 4, legitymację partyjną P. Z. P. R., zaświad. o rejestr., wydane przez R K U. Tomaszów, odcinek zameldowania.

May Henryk, Zimno, p-ta Kleszczewo, pow. Środa, książeczkę wojskową Nr 0438041, wydaną przez R. K. U. Poznań-Powiat.

Wielkopolskie Zakłady Przemysłu Drzewnego, Poznań, ul. Mielżyńskiego 26/27, dowód rejestracyjny samochodu osobowego marki Fiat, Nr rej. A. 48540, Nr siln. 344927, Nr podwozia 308043.

Janas Sylwester, Poznań, ul. Jackowskiego 25, m 5, książeczkę wojskową, wydaną przez R. K. U. Poznań, kartę rowerową, zameldowanie milicyjne, książeczkę Ubezpieczalni Społ. Poznań.

Zw. Samopomocy Chłopskiej, Zarząd Oddz. Wojewódzkiego, Poznań, ul. Grottgera 4, dowód rejestracyjny motocykla D. K. W., Nr rej. 4992, Nr siln. 1052550, Nr ramy 533761.

Gellert Konrad, Poznań, ul. Kostrzyńska 7, kartę o rejestr. wydaną przez R. K. U. Poznań.

Mgr Pantofliński Jan, Poznań, Przepadek 6, zaśw. o rejestr., wydane przez R. K U. Poznań.

Skorupka Bolesław, Leszno, ul. Leszczyńskich 41, dowód rejestr. Nr 45.454 na przyczepę, wyst. przez Urząd Samochodowy Poznań.

Pietrzak Franciszek, Młynkowo, pow. Czarnków, kartę I. rejestracji.

Cegielski Józef, Święcia, p-ta Rychwał, k Konina, kartę rejestr., wydaną przez R. K. U. Konin.

Ilski Roch, Grabów, pow. Kępno, Zielony Rynek Nr 11, kartę rzemieślniczą Nr rej. 101/45 na prowadzenie warsztatu kowalskiego, wyd. przez Star. Pow. Kępno, dn. 16 6 45.

Dudczak Genowefa, Kalisz, ul. Wierzbowa 10, książeczkę, wyd. przez Ubezp. Społ. w Kaliszu.

Grześkowiak Stefan, Poznań-Żegrze, ul. Dziadoszańska 4, dowód tożsamości konia, kartę rejestr. na prowadzenie handlu ziemniaków i węgla.

Maniszewski Piotr, Poznań, ul. Gnieźnieńska 74, zaświad. o rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań.

Zabiński Bolesław, Trąbczyn-Dworski, p-ta Trąbczyn, pow. Konin, książeczkę wojskową, wyd. przez R. K. U. Konin.

Vogt Feliks, Poznań, Szamarzewskiego 36, prawo jazdy Nr 55, wyd. przez Urz. Wojew. Pozn.

Orłowski Marian, Puszczykowo k. Poznania, ul. Szkolna 9, zameldowanie milicyjne.

Kopczyński Feliks, Poznań, ul. Wiosenna 68, dowód rejestr wojskowej, wyd. przez R. K. U. Wągrowiec.

Borowczak Stanisław, Poznań, ul. Dąbrowskiego 24, m. 5, kartę o rejestr., wyd. przez R K U. Gdańsk.

Rybczyńska Zofia, Poznań, ul. św. Marcina 25, m. 4, zaświadczenie o rejestr., wyd. przez R. K. U. Opoczno

Hyżak Aniela, Poznań-Żabikowo, ul. Armii Czerwonej 67, zameldowanie milicyjne, książkę Ubezp. Społ., zaświadczenie pracy, wyd. przez Państw. Szkołę Ogrodnictwa Poznań, przyznanie mieszkaniowe, wyd. przez Urząd Kwaterunkowy

Sokołowski Kazimierz, Poznań-Starołęka, ul. Starołęcka 37, zameldowanie milicyjne, leg. Zw. Zaw., leg. Ubezp Społ., kartę rejestr., wyd. przez R K. U. Poznań.

Ostrowska Kazimiera, Poznań, ul. Niegolewskich 18, zameldowanie milicyjne, leg. Zw. Emerytów.

Łuczak Czesław, Konin, ul. Kaliska 19/20, odpis świadectwa maturalnego, wyd. 1939 r. przez Gimn. Marcinkowskiego w Poznaniu.

Szilajtis Jerzy, Poznań, ul. Małeckiego 5, dowód zarejestrowania Urzędu Zatrudnienia Poznań.

Schlegel Edward, Poznań, ul. Drzymały 20, prawo jazdy Nr 1480, kat. II, wyd. w Szczecinie 1946 r.

Wiatrowski Józef, Chynów, ul. Ogrodowa 92, pow. Zielona Góra, prawo jazdy kat. II, Nr 0007/49 z dnia 21. 4. 49, wyd. przez Star. Pow. Zielona Góra.

Jabłoński Jan, Niedźwiady, p-ta Ślesin, gmina Piotrkowice, woj. poznańskie, kartę rowerową Nr 55/541 i dowód osobisty Nr 65/46, wydane przez Zarząd Gminy Piotrkowice. leg. partyjną P. Z. P. R., wyd. przez Komitet Partyjny Konin.

Gminna Spółdzielnia „Samopomoc Chłopska" w Kaźmierzu, pow Szamotuły, kartę rzemieślniczą Nr III/148, wyd. przez Star. Pow. Szamotuły, na prowadzenie rzemiosła rzeźn.-wędl przez zastępcę Józefa Sikorę.

Napieralski Zygmunt, Kazimierz-Biskupi, pow. Konin, świadectwo, wyd. przez Publ. Szkołę Zawodową w Koninie.

Wiśniewski Edmund, Goraj, p-ta Lubasz, pow. Czarnków, kartę rejestr., wyd. przez R K. U. Szamotuły i kartę rowerową

Nowicki Henryk, Poznań, ul. Marcellego Mottego 9, m. 3, zaświad. o rejestr., wyd. przez R K. U Poznań

Wielebiński Janusz, Poznań, ul. Rzepeckiego 54, zaświad. o rejestr. Nr 1440Z, wyd. przez R K U Krosno n/O.

Poznańskie Zjednoczone Fabryki Cukrów i Czekolady w Poznaniu, Oddz. II Kargowa, ul. Młyńska 27, kartę rejestr. samochodu ciężarowego Berliet, Nr siln. 2214, Typ M. P. F. 110×150, stanowiący własność Fabryki Cukrów i Czekolady „Kanold" w Lesznie.

Centrala Spółdzielni Spożywców „Społem", Fabryka Makaronu, Poznań, ul Górczyńska 46, kartę rejestr. Nr 46574 na samochód marki Tornkraft, Nr siln. TC4/1763, Nr podw. V3973.

„Promień" Wytwórnia Chemiczna, Poznań, Grochowe Łąki 5, książeczkę rejestr. na samochód Opel P. 4, Nr H. 45120, Nr siln. 382355, Nr podw. 196234.

Dziorleja Stefan, Nowa Wieś, pow. Wronki, kartę rejestr., wyd przez R. K U. Szamotuły.

Kaszkowiak Franciszek, Wiertosłowo, powiat Szamotuły, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Krenz Tadeusz, Poznań, ul. Pułaskiego 13, prawo jazdy kat. IIIa, Nr 2330/49, wyd. 29. 4 49 przez Zarząd Miejski Poznań.

Strychalski Stanisław, Marzenin, gmina Niegosław, pow. Strzelce Kr., dowód tożsamości konia Nr B/206088, wydany przez Star. Pow. Strzelce Kr.

Kozak Stefan, Gornica, gm Siedlisko, pow. Piła, książeczkę wojskową i zaświad. karty mobilizacyjnej z 1939 r., wydane przez R. K. U. Łuniniec.

Andrzejewska Jadwiga, Poznań, ul. Lodowa 4, m. 3, zameldowanie milicyjne, kartę rozpoznawczą z czasów okup., kopię świadectwa przemysłowego Nr 027343, wyd. przez II Urząd Skarb. Poznań

Państwowy Browar w Kobylepolu, dowody tożsamości koni Nr Nr 1391/36, 3557/39, 4627/41, 3471/41, wyst. przez Zarząd Miejski.

Spółdzielnia Samopomocy Chłopskiej, Lwówek, woj. pozn., kartę rejestr. Nr M. 48-81 na motocykl marki Zündap.

Joachimiak Bogusław, Zaniemyśl, ul Raczyńskiego 10, kartę rejest. wyd. przez R K. U. Poznań-powiat.

Joniec Franciszek, Poznań, pl. Wolności 18 m. 5 zaśw. rejestr. wyd. przez R. K. U. Miechów dnia 15 2. 1945 r.

Janicki Tadeusz, Poznań, ul. Ratajczaka 11a m. 31, tymczas. zaświadczenie wojskowe wyd. przez R. K. U Poznań.

Świtek Tadeusz, Poznań, ul. Matejki 3 m. 23, książeczkę wojskową wyd. przez R. K. U. Poznań-miasto 2 i książeczkę Ubezp Społ. Poznań.

Brzóska Czesław, Poznań, Al. Forteczna 49, książeczkę meldunkową domową.

Bednarczyk Jan, Międzylesie, pow. Wągrowiec, kartę rejestracyjną wyd. przez R. K. U. Miechów.

Janek Mieczysław, Poznań, ul. Warszawska 52, dowód tożsamości konia Nr 152/III wyd. przez Zarząd Miejski Poznań

Zjednoczenie Energetyczne Okr. Poznańskiego, ul Gen. Świerczewskiego 82/84, dowód rejestracyjny na ciągnik Lanz-Buldog Nr rej. A. 46486, Nr silnika 143532, Nr podw. 143532 wyst. przez Urząd Woj. Poznań.

Szubert Alfred, Poznań, ul Daszyńskiego 29, dowód komisji poborowej wyst. przez R. K. U. Poznań.

Rutowski Janusz, Poznań, ul. Gen. Umińskiego 5 m. 9, dowód rejestr. na motocykl Nr R. 4536, prawo jazdy Nr 136/49, zameldowanie milicyjne

Szczeciński Stansław, Borowiec Stary, gmina Grodziec, pow. Konin, kartę rejestracyjną wyd. przez R. K. U. Konin.

Pawłowski Józef, Baranówko, p-ta Żabno, pow. Śrem, kartę rejestracyjną wyd. przez R. K. U Poznań.

Rutowski Janusz, Poznań, ul. Gen. Umińskiego 5 m. 9, prawo jazdy Nr 136/49.

Krystkowiak Jerzy, Poznań, ul. Rawicka 32 m. 3, kartę o rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań-miasto.

Michalak Tadeusz, Leszno, św. Mikołaja 4, prawo jazdy Nr 21503, kartę rejestr. na motocykl Nr 54-18.

Żurawka Henryk, Poznań ul. Poznańska 7, książeczkę wojskową, wyd. przez R. K. U. Poznań, prawo jazdy kat. IIIa, świad. czeladnicze ślusarskie, kartę rejestr. na motocykl, dowód kupna motocykla, opinię wojskową.

Państwowa Centrala Handlowa, Biuro Sped.-Transportowe, Poznań, Pl. Wolności 3, dowód rejestr. samochodu ciężarowego G. M. b, Nr rejestr. A. 48-696, Nr siln. 270565122 Nr podwozia 279606, dowód rejestr. sam. ciężarowego Ford Canada Nr rej. A. 47-528, Nr siln. 56930077, Nr podw. 30077569.

Szepka Zenon, Poznań, ul. Krauthofera 29, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań.

Kubiak Franciszek, Poznań, ul. Sołacka 12, m 1, kartę rej., wyd. przez R. K. U. Poznań.

Juszczak Zdzisław, Ostrów, ul. Starowiejska 47, pozwolenie na prowadzenie pojazdów mech., wyd. przez Urząd Wojew. Poznański.

Walkowiak Franciszek, Września, ul. Warszawska Nr 31, książkę rejestr. samochodu marki Opel P 4, Nr rej H 47962, Nr siln. 373348.

Niszak Kazimierz, Poznań, ul. Wierzbięcice 35, m. 2, leg. stud. Nr 346, wyd. przez S. I., książeczkę wojskową seria B Nr 0491370, zameldowane milicyjne.

Pożega Antoni, Poznań, ul. Grunwaldzka 20a, m. 2, książeczkę wojskową, wyd. przez R. K. U. Poznań, dowód tożsamości, wyd. przez Zarząd Gminny Krzywiń, pow. Kościan, leg. Zw. Zaw. Prac. Odzież., leg. wstępna do Fabryki Państw. Zakł. Przem. Odzież. Poznań, zameldowanie milicyjne.

Włodarczak Karol, Poznań, ul. Raczyńskich 2, m. 9, prawo jazdy III kat., wyd. przez Zarząd Miejski Poznań.

Łukaszewicz Bernard, Poznań-Junikowo, ul. Junikowska 53, książeczkę wojskową, wyd. przez R. K. U. Poznań II.

Ozorkiewicz Władysław, Pniewy, ul. Szkolna 2, pozwolenie na prowadzenie motocykla kat. IV. Nr 0023/49, seria A. Nr 07627 wyd. przez Star. Pow. Szamotuły.

Gostyński Adam, Poznań, ul. Rzeczypospolitej 5, kartę rejestr. Nr 7494, wyd. przez R. K. U. Poznań-powiat.

Poznański Dziennik Wojewódzki wydawany jest 10 i 25 każdego miesiąca. Materiały do publikacji dostarczyć należy Redakcji najpóźniej 6 dni przed ukazaniem się Numeru.

Warunki prenumeraty Pozn. Dziennika Wojew. oraz cennik ogłoszeń:
Prenumerata roczna wynosi zł 1.500,—, półroczna zł 800,—, kwartalna zł 500,—. Pojedyńczy egzemplarz zł 80,—. Ogłoszenia o zmianie nazwiska — ryczałt 1.200,— zł, o zagubieniu dokumentów — ryczałt zł 300,— (wraz z egzempl. dow.). Ogłoszenia drobne do 100 wyrazów — 30 zł wyraz, ogłoszenia większe 1-stronic. do 160 wierszy 8.000,— zł, 3/4 strony do 120 w. — 7.000 zł, 1/2 strony do 80 w. — 5.500,— zł, 1/4 strony do 40 w. — 3.000,— zł, 1/8 strony do 20 w. — 2.000,—zł, ogłoszenia tabelaryczne i cyfrowe o 50% drożej.

Prenumeratę należy uiszczać z góry każdego kwartału bez wezwania ze strony Administr., gdyż rachunków nie wysyła się.

Adres redakcji i administracji: Poznań, Urząd Wojewódzki, Plac Kolegiacki 17. Konto P. K. O. Nr V-4023 Poznański Dziennik Wojewódzki.

Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedynczych numerów należy wnieść do Administracji najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru dziennika.

Tłoczono w Drukarni PPZG. Okr. Poł. w Poznaniu, ul. Składowa Nr 3 — 1433/49 — K-107